Eric de Noorman

De verboden stad

door Hans G. Kresse

DE AVONTUREN VAN
ERIC DE NOORMAN

In deze reeks zijn verschenen :

DE REIS NAAR ATLANTIS
DE ONTVOERING VAN WINONAH
DE STRIJD TEGEN KIRASSO
DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
DE VALSE KONING
DE MOORDENAAR
VAN KONING WOGRAM
— DE DODENRIDDERS
DE WONDEREN VAN MU
HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF
— HET VERZOEK
VAN TOVENAAR LAURI
DE ZON-AANBIDDERS
ERIC IN HET HEMELSE RIJK
STORM OVER CHINA
HET DUIVELS VERBOND
DE STRIJD OM HET GOUD
DE ZWARTE RUITER
DE BOOG VAN ALLARD
DE KONING DER STEPPE
HET EINDE VAN TOEGHIR
HET TYRFING MYSTERIE
DE STRIJD OM HEIDRUN
DE TWINTIG LAATSTEN
— HET MOERASMONSTER
HET GEROOFDE KONINGSKIND
DE PRIJS DER WRAKE
DE VLOEK VAN HET GOUD
DE WOLVEN VAN SCORR
HET VERBOND DER DOLKEN
DE VERBODEN STAD
— DE GEBROKEN PIJL

Zullen weldra verschijnen :

HET GEHEIM VAN DE DRAKKAR
DE HEER DER HERULI
DE JACHT OP HET ZWAARD

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal.

HANS G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

•

DE VERBODEN STAD

en

DE GEBROKEN PIJL

"HET LAATSTE NIEUWS" — Uitgeverij J. HOSTE n.v. — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

Korte inhoud van de laatste verschenen deeltjes :

Zekere dag verneemt Eric dat een « Zwarte Ruiter » het Oostelijk deel van zijn land onveilig maakt. Dadelijk begeeft hij zich naar het Oosten waar hij kennis maakt met Yark de Stijfhoofdige. Samen zullen zij na veel moeite die « Zwarte Ruiter » ontmaskeren en onschadelijk maken.

Verrast door een onweder, zoekt Eric een onderkomen bij Allard, op wiens burcht een vloek drukt. Op het nippertje haalt Eric het tegen wezens uit andere tijden en bevrijdt hij meteen de burcht van de vloek. Met de legendarische boog van Allard als geschenk, keert Eric, dwars door de steppen, terug naar het Noorden.

Eric wordt toevallig betrokken in een meeslepende jacht door een nomadenstam ingezet op Raven, het wilde paard dat ook « De Koning der Steppe » genoemd wordt. Bij het afsterven van de oude nomadenleider ontstaat naijver tussen zijn twee zonen Toeghir en Gonor.

Eric heeft de boze plannen van Toeghir, om Gonor, met de steun der Stichi uit de weg te ruimen, doorzien. De dood meermaals nabij, zal het Eric toch gelukken Gonor te redden en de Stichi, erg gedund, naar hun haardstede terug te drijven.

In Olaf's leen hebben tal van onverklaarbare overvallen plaats. Eric, moedig bijgestaan door Pum-Pum, zal er weldra achterkomen dat dit het werk is van Ridder Vagen. Deze wenst het magische zwaard te bemachtigen, dat hem onoverwinnelijk zou maken, om zich dan tot Koning der Noren uit te roepen.

Tijdens de afwezigheid van Eric zet zijn plaatsvervanger, Wendir een heel plan op touw om zich van het rijk meester te maken. Hij hoopt hierbij de hand van Heidrun voor zich te winnen en doet haar onbewust aan zijn plannen medewerken. Dank zij haar moedig optreden en met de hulp van ridders Awain en Halfra, zal ieder onheil kunnen afgewend worden.

De Noorman belandt vervolgens in de Vallei der Nevels, waar twintig mensen hunkeren naar de verlossing van een eeuwenoude vloek die hen langzaam de dood injaagt. Eric zal het echter gegund zijn hen hiervan te bevrijden.

... Hovin, de Geweldenaar, landt in Noorwegen om zich, wegens een oude vete, op Eric te wreken. Hij slaagt erin Erwin, het zoontje van Eric, te roven en Eric dodelijk te kwetsen tijdens een strijd waarin de koning en zijn getrouwen het onderspit delven. De koningsgetrouwen scharen zich rond een geheimzinnige persoon en vangen een strijd op leven en dood aan tegen Hovin, waarin deze eindelijk de nederlaag lijdt. De raadselachtige aanvoerder, die dan Eric blijkt te zijn, zal met Winonah en Erwin weer een gelukkige tijd tegemoet gaan.

Door het onderzoek naar de oorsprong van de rijkdom van een zonderlinge gast, komt Eric op het spoor van een bende Nomaden die, door goudkoorts aangegrepen, het land onveilig maken. Na spannende avonturen zal Eric zijn land van deze gesel weten vrij te maken en daarenboven een goudschat winnen voor zijn land.

Tijdens een zeereis, die Eric onderneemt om een schat die hem toekomt te halen, wordt hij aangevaren door een onbemand schip waarop hij zijn reis voortzet. Aan land gekomen wordt Eric de bondgenoot van een stam waarmede hij ten strijde trekt tegen de « Duivels van de Beer ». Eric beleeft avonturen die de macht der woorden te boven gaan, doch die hij toch tot een goed einde zal weten te brengen.

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Swan Features Syndicate.

Eric de Noorman; Scorr, de wrede hoofdman van de priesters van de Beer; Orm, een vriend van Scorr; Alhabar, een knecht van Scorr... ziedaar de helden van de Verboden Stad, de vesting van de heilige Moederbeer, waarin zich onze helden bevinden.

In de vesting, hoog opgericht, met de logge, wat zwaaiende gang van de woudbewoners is een reusachtige beer verschenen. Verschrikt deinst Orm achteruit doch zijn afgrijzen wordt nog groter als de muil van het dier zich opent en een holle stem gromt:

— Wie heeft mij geroepen ?

Orm heeft de handen voor de ogen geslagen en kermt zachtjes:

— Een beer die spreekt...

Doch Alhabar gaat haastig op het dier af en krast :

— Aanschouw uw nederige dienaar, o, Grootheid! Met een gevangene heb ik mij hierheen gespoed om u te melden, dat Eric de Noorman zich binnen de muren van deze stad bevindt, zodat gij...

Doch de beer doet dreigend een stap in zijn richting en gromt:

— Zwijg, nietswaardige. Uw nieuws is mij reeds lang bekend.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Orm heeft met stijgende angst naar deze woorden geluisterd. Afgrijzen en ongeloof wisselen zich op zijn gelaat af en hij trilt als een espeblad.

Als de beer dreigend een stap in zijn richting doet, wil hij achteruit wijken, doch aan alle kanten is hij omringd door gewapende krijgers. Opnieuw spert het reusachtige monster zijn muil open en zijn woorden klinken de arme Orm als een doodsoordeel in de oren.

— Breng deze man weg. Voer hem naar de Steen der Vergetelheid. Hij is het niet waard, nog een enkel woord aan hem te verspillen.

Orm wordt vastgegrepen en terwijl Alhabar zachtjes in zichzelf gichelend toekijkt, wordt hij weggevoerd. Nog is zijn gekerm te horen, als de beer zich tot de voerman wendt :

— Gij hebt mij trouw gediend, Alhabar. Thans zal ik u tonen dat de Heilige Moederbeer haar dienaren trouw beloont.

Een brede grijns is op het gezicht van Alhabar verschenen.

— Wie is Alhabar om aanspraak op dankbaarheid te maken, hehehe, mompelt hij zachtjes, terwijl zijn ogen vol verwachting op de beer gevestigd zijn.

— Volg mij, gromt deze en gaat Alhabar voor naar een kleine poort in een der muren.

Gretig volgt Alhabar, doch nauwelijks heeft hij een blik in de poort geslagen of hij deinst angstig terug.

Doch de beer maakt een uitnodigend gebaar.

— Daal deze trap af, gromt het dier. Ga steeds rechtuit en aan het einde van deze weg, zult ge uw beloning vinden.

— Wilt ge niet meegaan om uw nederige dienaar zelf zijn beloning te overhandigen? krast Alhabar, terwijl hij een argwanende blik in de donkere gang werpt.

Doch de beer maakt een ongeduldige beweging en Alhabar die weet, dat hem geen andere keuze blijft, begint aarzelend de brokkelige treden van de stenen trap af te dalen.

Voor hem gaapt een ondoordringbare duisternis. Plotseling merkt hij, dat de treden ophouden. Voor hem strekt zich een donkere gang uit. En nu zijn ogen eenmaal aan de donkerte gewend zijn, ziet hij dat ook verschillende zijgangen op dit punt uitkomen.

Alhabar wendt zich om en roept naar boven :

— Is het niet beter een der zijgangen in te slaan, o, Grootheid ? Misschien leiden zij vlugger naar het doel.

Doch beslist klinkt de stem van de beer :

— Rechtuit heb ik u gezegd.

Tastend zoekt Alhabar zijn weg door het duister. Hol klinkt het geluid van zijn voetstappen door de ruimte en zo komt het, dat hij niets hoort van het zachte kabbelen van water. Ook ziet hij niet de venijnige koppen met de snel heen en weer schietende tongetjes, die zich wiegend boven het wateroppervlak bewegen. Als, na korte tijd, uit de gewelven het doffe geluid van een plons en een rauwe kreet tot de Moederbeer doordringen, sluit zij met een tevreden gebaar de poort.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De Opperste Moederbeer lacht zachtjes, als zij zich tot de wachters wendt :

— En nu de Noorman, gromt zij hol. Volgt mij, slaven. Ik heb een aardig spel met hem op het oog.

Onbewust van de plannen die tegen hem gesmeed worden is Eric met zijn gevangene steeds dieper in de verboden stad doorgedrongen. Scorr's blikken zwerven schichtig in het rond.

— Haal geen grappen uit, vriendlief, gromt de Noorman, wanneer hij Scorr achterom ziet gluren. Want hoe hard ge ook kunt lopen, mijn pijl is altijd sneller.

Nauwlettend houdt hij het oog gericht op zijn gevangene en daardoor ontgaan hem de donkere gestalten, die hen reeds omringden vanaf het ogenblik, dat zij de « Verboden Stad » betraden.

— Wij zijn reeds lang in de greep der schaduwen, brengt Scorr gejaagd uit. Geloof mij, Noorse hond, ik ken dit spel. Te vaak heb ik het zelf gespeeld om niet te beseffen, dat wij nu niets anders zijn dan muizen in de muil van de beer.

Schuw loert hij naar de beerkrijgers, die zij af en toe passeren. Doch de Noorman laat zich niet uit het veld slaan. Hij meent in de priester een belangrijke gijzelaar te bezitten en de vreesachtige houding van Scorr wijtende aan angst voor zijn leven, voegt Eric hem toe :

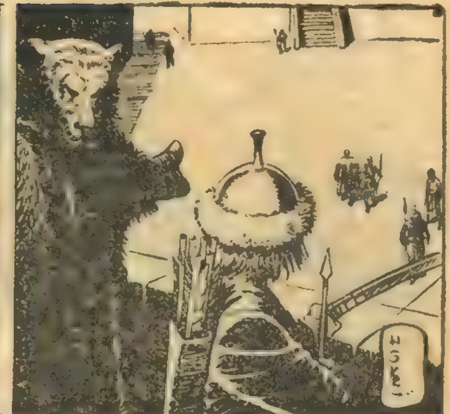
— Er zal u niets geschieden, zolang gij doet wat ik u gezegd heb.

Een wanhopig gekreun is het enige antwoord en zwijgend zet het vreemde tweetal de tocht door de kille stad voort. Erik noch Scorr beseffen echter dat elk van hun bewegingen nauwlettend gadegeslagen wordt door de geheimzinnige Moederbeer en een aantal van haar krijgers. Een toonloos lachje welt op uit de starre muil.

Inmiddels is Orm door de wachters weggesleurd en in een donkere ruimte binnengeduwd. En daar staat de kleine zeeman verbijsterd in het rond te blikken, totdat een bekende stem hem uit zijn sombere overpeinzingen losrukt.

— Wel, wel, ook gij hier ? Gegroet.

En met deze woorden ziet de « morsige » Halfra, met zijn lotgenoten Togir en Pum Pum, Orm op zich toetreden.

— Wat brengt ge voor nieuws, edele makker ? vraagt de haveloze ridder. Is onze vorst bijgeval onderweg ?...

Een naargeestig, langgerekt gegrom breekt zijn woordenstroom af.

— Afgelopen. Voor de haaien, zeg ik u, zegt Orm hol. De Noorman is bij laag water deze sluis binnengezeild en zal nu wel met zijn kiel in de modder zitten.

— Hoe meent gij ? brult Halfra. Eric, onze vorst, in deze heilloze stad ? Voorwaar het beste nieuws dat gij ons brengen kunt.

— Welja, waarom niet, landkrab ? snuift Orm. De dood kan prettig zijn vergeleken bij dit, nietwaar ?

— Wie praat er van dood, uil, briest de edelman.

— Dood ? Voorzeker.

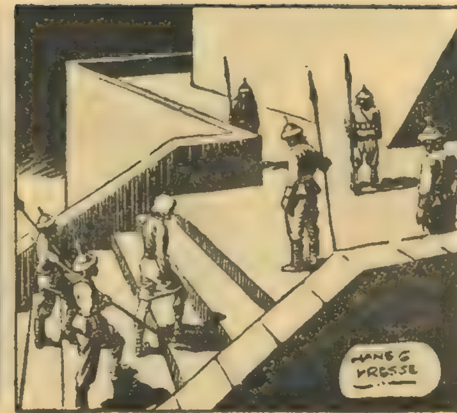
— Dwaas hoofd ! Nog slechts weinige uren scheiden ons van de vrijheid. Onze vorst, de nobele Koning Eric, zal deze muren der wanhoop verbrijzelen.

— Daar gaat de dwaas, gromt op hetzelfde ogenblik de Opperste Moederbeer, die vanaf de gaanderij uitkijkt over de enorme binnenplaats, waar als kleine figuurtjes, Eric de Noorman en Scorr recht op de Steen der Vergetelheid afgaan. De geheimzinnige figuur wenkt één der krijgers.

— Nu is de tijd. Schiet, gromt zij, en terwijl de man een pijl op de boog legt, de pees spant en zorgvuldig mikt, voegt zij er dreigend aan toe : bedenk goed, zo ge mist, kost het u het hoofd.

Vast zijn Erics ogen gericht op de massieve wanden van het grote, vierkante gebouw, dat zich voor hen verheft. De Steen der Vergetelheid...

Binnen enkele ogenblikken zal hij oog in oog staan met de bewakers van zijn vrienden, en dan zal het slagen van zijn doldrieste plan afhangen van Scorr.

Tersluiks neemt hij de man naast hem op, doch een ogenblik later sperren zijn ogen zich open van ontzetting en ongeloof. Schijnbaar uit het niets komende, bijt zich een pijl vast in de rug van Scorr.

Een rauwe kreet versterft op diens lippen en met een doffe klap slaat de heidense priester tegen de grond. In een razendsnelle beweging werpt Erie zich ter zijde, doch de pijl die hij reeds half en half verwacht, blijft uit. En terwijl Eric zich verbijsterd afvraagt, welke duistere motieven achter de plotselinge moord op deze volgeling van de beer schuilen, trekt de geheimzinnige Moederbeer zich met een goedkeurend knikken van de monsterachtige kop, in de schaduw terug.

Inmiddels hebben de beerkrijgers Eric aan alle zijden omringd.

— Geef u over, Noorse hond, snauwt de aanvoerder. Want, bij de heilige Moederbeer, uw vrienden zullen een vreselijke dood sterven zo ge u verzet.

Even aarzelt de Noorman, maar dan laat hij zijn zwaard kletterend op de grond vallen. Hij gooit zijn pijlenkoker voor de voeten van zijn tegenstander en even later bestijgt hij, onder zware bewaking, de treden van het sombere gebouw.

Als Eric in de nauwe deuropening van de kerker verschijnt, staan zijn vrienden als aan de grond genageld.

— B-bij het zwaard van mijn stamvader, begint Halfra, maar met een ruwe lach onderbreekt hem de wachter :

— Zijt ge nu nog niet tevreden ? Ge hebt aan één stuk door om uw koning gezeurd, wel, hier is hij, vermaakt u met hem. Hardhandig wordt Eric naar binnen geduwd en de deur valt met een slag achter hem dicht.

— Heer Koning, stamelt Halfra, die het huilen nader staat dan het lachen. Hoe... hoe... Snakkend naar adem stoot de goede kerel uit : de wormen ! Aardvaagsels.

— Bah, snuift Orm misnoegd, ingebeelde dwaas. Staak uw geblaat en bekijk de zaken nuchter. We zullen hier binnenkort wel omkomen, hoop ik maar.

Een sentimentele traan biggelt over Orm's bolle wangen en mistroostig schuifelt de roerganger in een donkere hoek, maar niemand let op hem.

— Er is iets vreemd aan deze geschiedenis, mijmert Eric. Men zou haast geneigd zijn te denken, dat er op één of andere manier verraad in het spel is.

— V-verraad ? hijgt Halfra. Hoe meent ge dat, Heer Koning ? Doch voor Eric gelegenheid krijgt hierop door te gaan, echoot eensklaps een waanzinnig gelach door het sombere gewelf, en verstard van schrik horen allen een doffe stem uit het niet zeggen : « Verraad ? Goed opgemerkt. Alles hangt hier met verraad aan elkaar ».

— Maar gaat naar het luik in de hoek en daalt af, mijn hartelapjes, grinnikt de stem. Maar let op, ook dit is verraad.

— Niemand krijgt mij zo gek om in dat hol daar af te dalen, stoot Orm met knikkende knieën uit.

Maar Eric stoort zich niet aan de zwartgallige zeeman en treedt langzaam op de nauwe opening toe.

— Vooruit maar, grijnst de onbekende monter. Er kan niets gebeuren, hoor. De Noorman overwint zijn laatste aarzeling en terwijl de anderen elkaar schaapachtig aanstaren, laat hij zich behoedzaam zakken. Er gebeurt echter niets, en als eerste volgt de trouwe Halfra zijn meester. Nu blijven ook de anderen niet achter.

Zij behoeven echter niet lang in het ongewisse te verkeren, want eensklaps schiet uit het duister een benige hand naar voren.

— Hier, grijpt vast, en geeft ook elkander een hand, vrienden, krast de stem nu vreemd dichtbij. Volgt mij.

Zwijgend gehoorzaamt het groepje. De tocht lijkt eindeloos, doch eensklaps ziet Eric voor zich een flauw licht schemeren. Even later staat hun gids stil.

— Volgt deze nauwe gang, zegt hij, tot gij tegen een muur stuit. Daaruit steekt een klein ijzeren staafje. Drukt daarop en er zal zich een nauwe doorgang openen. Kruipt door de tunnel en aan de andere zijde ligt de vrijheid, hehehe...

— Weten de Beerkrijgers van deze geheime vluchtgang ? En de wachtposten op de transen ? vraagt Eric.

— Wat is nu het grappige van een geheim ? Dat niemand het weet ! hehehe, kakelt de vreemdeling opgewekt. Haast u. De vrijheid ligt voor u. De Koning moet ik echter nog spreken.

— Wat nu ? briest Halfra verontwaardigd. Dit is belachelijk. Nimmer laat een edelman zijn vrienden in de steek. Zo gij niet met ons meegaat, Heer Koning, blijven wij allen hier.

— Wel, wel, wat een nobele borst, gichelt de gids. Eric schudt beslist het hoofd, doch in zijn ogen is een warm licht als hij antwoordt :

— Onze wegen scheiden zich opnieuw, Heer Halfra. Er rest mij nog één taak : Axai's dochter te redden uit dit duivelsoord. Alleen kan ik mij vlugger en gemakkelijker bewegen, dan met u allen. Breng Axai mijn groeten over, en zeg haar, dat zij haar dochter spoedig in haar armen zal kunnen sluiten.

Opnieuw wil Halfra tegenstribbelen, doch rustig zegt Eric :

— Ik beveel u te gaan, Heer Halfra. Ook gij hebt een taak. Breng mijn vrienden veilig buiten deze muren. Ik zal u spoedig volgen.

Jammerend nemen nu ook de anderen afscheid van hun koning en peinzend staart Eric hen na, tot zij in het duister van de gang verdwenen zijn. Dan wendt hij zich om naar de donkere gedaante van de gids.

— Wel, vreemde vriend, deel mij thans mede welke zaken gij met mij te regelen hebt, zegt hij rustig.

— Geduld, grote Noorman, gichelt de onbekende, volg mij; ik wil eens een prettig babbeltje met u maken, hehehe.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Op zijn hoede volgt Eric de geheimzinnige redder. Dof klinken hun voetstappen door de gangen, waaraan geen einde schijnt te komen.

— Waarheen voert ge mij ? En wat zijn uw plannen eigenlijk ? vraagt de Noorman eindelijk, als de tocht hem wat lang begint te duren, en tot zijn verbijstering, antwoordt de onbekende met een hoestende lach :

— Ik weet het zelf niet; hebt gij een goed idee ?

— Waarom wilt gij mij spreken ? bijt de Noorman de schaduwachtige figuur toe. Zij hebben een kruispunt van gangen bereikt, en als de onbekende om een hoek verdwijnt, verhaast Eric zijn pas.

— Niet zo dichtbij, ik ben wat verlegen, gichelt de zonderling. Blijf maar om de hoek staan. Waarom vraagt ge ? Grote zaken, hehehe, kortweg, de vernietiging van het berengebroed, dat deze stad bevolkt. Ik heb een grondige reden, om ze te haten, hehehe.

— Ah, zit dat zo, peinst Eric. Maar wie zijt ge dan eigenlijk ?

— Hehehehe, hoest de ander, wat is de mens toch nieuwsgierig. Laten we afspreken, dat we daar niet meer over praten, kakelt de stem om de hoek vergenoegd. Doch Eric hoort het amper. Geruisloos schuift hij naar de hoek toe...

— Hela, wat voert gij uit ? snerpt de onbekende met onmiskenbaar wantrouwen. Ik vertrouw u niet... wat... Verder komt hij niet, want met een sprong schiet Eric vooruit en zijn hand doet een greep naar de duistere gestalte. Met een forse ruk trekt de Noorman de andere naar zich toe, en dan staart hij plotseling in het vale gelaat van... ALHABAR !

— Dat is niet netjes, berispt Alhabar onverstoorbaar, en als hij het verbouwereerde gezicht van Eric ziet, krijgt hij een onbedaarlijke lachstuip. Doch Eric is allerminst tot lachen geneigd.

— Gij zijt het dus, bijt hij de ander toe. Zeg op, wat hebt ge voor streken in zin. Wat waart ge met mij van plan? Spreek, kerel.

— Helemaal niks van plan, weet Alhabar tussen twee lachbuien door, amechtig uit te brengen. Met u — hehe — tenminste niet.

— Geen uitvluchten, snauwt Eric. De waarheid.

— De waarheid! Het berenvolk heeft zich mijn wraak op het lijf gehaald, hikt Alhabar. Om de een of andere reden voldeed ik niet meer. Berenmoei wilde Alhabar in een plas met slangen laten duiken. Om haar plezier te doen heb ik er mijn jas maar ingegooid, maar het komt me voor, dat ze mij toch liever zelf in dat vijvertje zag drijven.

En daarom houd ik me een beetje verborgen. Ik heb in die tijd wat rondgeneusd in deze alleraardigste gewelven, en ontdekte bij toeval de kerker, waarin men u gestopt had. Toen dacht ik zo, de vijanden van mijn vijanden zijn mijn vrienden, hehehe. Overigens is er geen hond zo slecht, of hij wil altijd wel één meester dienen.

Een diepe minachting maakt zich van Eric meester. Hij wil de man van zich afduwen, doch dan dringt het geluid van dravende voetstappen en kreten tot hem door...

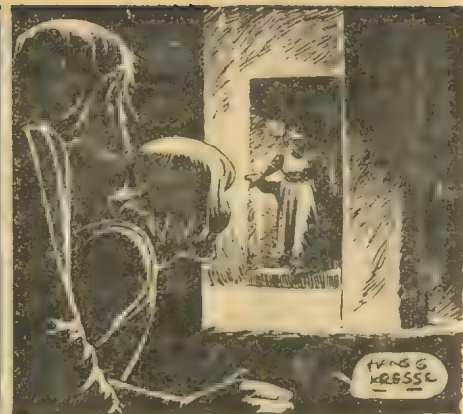
— De vlucht is schijnbaar ontdekt, hehehe, mompelt Alhabar vergenoegd.

— Stil! snauwt de Noorman... Zij doorzoeken de gangen. En nauwelijks heeft hij dit gezegd, of hij hoort het zachte geschuifel van sluipende voetstappen in de gang vlak bij hen... Er nadert een beerkrijger.

Snel trekt Eric zich terug. Hij drukt Alhabar achter zich tegen de muur, en wacht met ingehouden adem de berenkrijger af. Steeds nader komen diens sluipende schreden; dan verschijnt zijn donkere gestalte om de hoek, en op hetzelfde ogenblik springt Eric met de vlugheid en de kracht van een panter op hem toe.

Als een stalen klem sluit zijn arm zich om de hals van de krijger, zodat deze zelfs niet de gelegenheid krijgt, door een kreet zijn makkers te waarschuwen. Twee- driemaal gaat de vuist van de Noorman omhoog... dan laat hij het bewegingloze lichaam behoedzaam op de grond zakken, en terwijl Alhabar giechelend toekijkt, sleept hij het vlug in een nis.

— De krijgers van Scorr, kraait Alhabar verrukt. Als vlooien zijn zij in de handen van de grote Noorman. Hè hè hè. Doch Eric maant hem tot stilte en beveelt hem, uit te zien, of er nog meer krijgers aankomen.

Bliksemsnel hebben zijn hersens gewerkt. Hier is een kans. En terwijl de Noorman zich over de verslagen vijand heenbuigt, begint hij de man met koortsachtige haast van zijn kleding en wapens te ontdoen. Hij is daarmee bijna gereed als Alhabar zich plots haastig in de nis terugtrekt.

— Er komt iemand aan, fluistert de voerman opgewonden.

Behoedzaam, zonder het minste gerucht te maken, schuift Eric vooruit en gluurt om de hoek. Dan worden zijn ogen groot van verbazing, want in de figuur, die vlak tegenover de nis, een nauwe trap afdaalt, herkent hij... Axal.

— Axai ! roep Eric als hij opspringt en op haar toerent. De oude vrouw schrikt zo hevig, dat zij steun tegen de muur moet zoeken om niet te vallen.

Maar reeds staat de Noorman voor haar.

— Hoe zijt gij hier binnengekomen ? vraagt Eric.

Axai, de hoofdvrouwe van het Verbond der Dolken, ziet hem aan.

— Door de geheime uitgang, antwoordt ze, en bitter voegt ze er aan toe : Vergeet niet, Noorman, dat ik hier elke steen ken. Dat ik hier geboren ben.

Eric maakt een ongeduldige beweging.

— Wat heeft u hierheen gevoerd ?

— Moet gij mij dat nog vragen, Noorman ? antwoordt Axai. Ik wilde mijn dochter zien en met haar spreken. Ik wilde haar zeggen moed te houden... doch... zij slaat de handen voor het gelaat als om haar ontroering te verbergen.

Eric legt een hand op haar schouder en met een snik gaat de vrouw verder : — Ik was te laat... zij hebben haar naar een andere verblijfplaats gevoerd... zij hebben haar uit de stad gebracht. Er moet verraad in het spel zijn.

De Noorman knikt.

— Er is verraad in het spel, Axai, geeft hij toe, doch gij moet hier vandaan. Zo ge u haast kunt ge u misschien bij mijn vrienden voegen.

Zij hebben de geheime uitgang gevonden en zij bevinden zich thans reeds in vrijheid en zijn op weg naar uw kamp.

Axai heeft Erics hand gegrepen.

— En gij, Noorman ? vraagt zij, gaat gij niet mee ?

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Een ogenblik zwijgt Eric, dan schudt hij het hoofd.

— Neen, Axai, zegt hij vriendelijk. Ik heb hier nog het een en ander te doen Doch ga nu snel. Iedere aarzeling kan u noodlottig worden.

— Ge hebt gelijk, mompelt ze. Moge de Groene Dolk u behoeden, Noorman.

Dan verdwijnt ze haastig in het duister van de gangen.

Peinzend keert Eric terug naar de nis in de verwachting, daar Alhabar te zullen aantreffen. Doch de knecht van Scorr is verdwenen. Er is geen spoor van de man te bekennen.

— Ellendige verrader, mompelt Eric, terwijl hij naar de nis terugkeert. Ik had het kunnen weten... De hemel mag weten, wat voor spel hij probeerde te spelen...

De Noorman beseft, dat hij nu geen tijd meer te verliezen heeft. Haastig begint hij zich in de uniform van de verslagen berenkrijger te steken.

In deze vermomming zal men hem nooit herkennen en hij voorziet, dat hij zich ongehinderd door de Verboden Stad zal kunnen bewegen. Op die manier kan hij misschien te weten komen, waarheen men Axai's dochter heeft weggevoerd. Juist heeft hij de helm van de berenkrijger op gezet, en diens wapens omgehangen, als hij plotseling opnieuw een gerucht hoort. Net op tijd kan de Noorman zich in de nis terugtrekken en met gebalde vuisten ziet hij, op slechts enkele meters afstand, Halfra en Orm geboeid voorbijtrekken, omringd door berenkrijgers.

De vlucht is dus mislukt... Maar waar... waar zijn Pum Pum en Togir ?...

Behoedzaam sluipt de Noorman achter de kleine groep aan, die snel voorttrekt door de donkere gang. Nu en dan vangt hij een gesmoord protestgeroep van Halfra op, die zijn zwijgende bewakers tevergeefs tracht duidelijk te maken, dat dit niet de manier is waarop men een edelman behandelt.

Erics voeten maken geen enkel gerucht op de stenen. Hij wacht tot de bewakers een gedeelte van de gang bereiken, die schemerig verlicht wordt door een hooggelegen gat. Maar dan aarzelt hij geen ogenblik. Bliksemsnel heft hij zijn boog. Twee pijlen, zo snel alsof twee boogschutters gelijktijdig hun wapens bediend hebben, schuiven door de ruimte.

De achterste wachter slaat als een blok voorover. De tweede verstijft plotseling en zakt dan langzaam ineen, onder het uitstoten van een zachte kreet. Dodelijk ontsteld wenden de voorste krijgers zich om en grijpen naar hun zwaard...

— Laat uw wapens rusten, indien ge niet het lot van uw makkers wilt delen, klinkt de heldere stem van de Noorman, die nu uit de schaduw te voorschijn komt. Snel. Maakt de gevangenen los en weet dat mijn pijl op u gericht is...

— H... H... Heer Eric, stottert Orm, terwijl de beide krijgers sidderend gehoorzamen...

— Maar natuurlijk, mijn vriend, verzekert Halfra luchtig. Hebt ge er dan ooit aan getwijfeld, dat onze geëerbiedigde vorst op de juiste tijd zou verschijnen.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Een ogenblik later zijn Orm en Halfra bevrijd.

— Ontneemt hen de wapens, beveelt Eric zijn mannen, en zich tot de sidderende krijgers wendend, zegt hij kort : Trekt uw uniformen uit. Zorg dat ze daarna vastgebonden worden, Orm.

Terwijl Orm zich met wellust aan deze laatste opdracht wijdt knikt Halfra minzaam.

— Laat dit een les voor u zijn, vermaant hij vaderlijk. Het lijkt me rijkelijk koeltjes zonder bovenkleding.

Een der mannen wil een driftig antwoord geven, doch Halfra snoert hem letterlijk de mond door hem en zijn makker te knevelen.

— Als ge klaar zijt, Halfra, zou ik een korte krijgsraad willen houden, zegt Eric. En nadat de beide gevangenen in een nis van de gang zijn gelegd, vraagt hij : Waar zijn Togir en Pum-Pum gebleven...?

— Helaas... mompelt Halfra somber, terwijl hij haastig de uniform van een der gevangenen aantrekt, Togir is op de vlucht neergeschoten.

— En Pum-Pum...? vraagt de Noorman gespannen.

— Hij kon ontkomen, gromt Orm, een helm opzettend. Op het ogenblik is die garnaal op zoek naar de bondgenoten van het Verbond der Dolken.

Even staart de Noorman zwijgend voor zich uit.

— Onder die omstandigheden lijkt het me beter dat ik mijn plannen wijzig, zegt hij dan. Luistert...

Maar hij ziet niet hoe zich op dat ogenblik een schim in de schaduw van een zijgang verbergt, die zich voorover buigt om zijn woorden beter te kunnen beluisteren...

— Wij moeten snel handelen, zegt de Noorman, terwijl zijn blikken rusten op zijn beide krijgsmakkers, die zich inmiddels in de uniformen van de verslagen Beer-krijgers hebben gestoken. Als wij de Stad van de Beer willen innemen moeten we nergens voor terugdeinzen. Ge moet u zo snel mogelijk naar het Verbond der Dolken begeven, Halfra, en twintig krijgers door deze geheime gang in de stad brengen.

— Laat dat aan mij over, snuift de edelman fier. Twintig ? Bah. Tweehonderd. Tweeduizend, als ge dat wenst...

— ...Twintig, herhaalt de Noorman kort. Zij moeten zich vermommen in de uniformen van de Beer-krijgers, die het Verbond gevangen genomen heeft. Ik zal intussen met Orm een manier pogen te vinden om bij de hoofdpoort te komen. Met de twintig krijgers overvallen wij de wacht en openen de poort. Gij moet met de hoofdmacht voorzichtig de stad benaderen en de mannen moeten zich goed verbergen achter de grote stenen die de stad omringen. Wanneer de poort open is zal ik een vuur op een der torens laten ontsteken. Dit is het teken voor de aanval. Is dat duidelijk, Halfra ?

— In orde, verzekert de edelman luchtig.

— Uitstekend. Ik schat dat ge ongeveer vier uren nodig zult hebben om de krijgers hier te brengen. Tegen die tijd zal ik aan de ingang van de geheime gang staan om u op te wachten. Kan ik op u rekenen, Halfra ?

— Volledig, Heer. Hij springt in de houding en draait zich om ten einde stijf weg te marcheren.

Een ogenblik kijkt hij Halfra na. Dan wenkt hij Orm hem te volgen in een nauwe zijgang, op zoek naar een weg die naar boven voert. Maar in de duisternis bemerkt hij de schim niet, die hun hele gesprek heeft beluisterd en zich nu haastig terug trekt in de duisternis.

Behoedzaam zoekt de Noorman zijn weg door de gangen.

— Nu gaan we zeker een manier zoeken om de hoofdpoort te bereiken, gromt Orm mistroostig. Ach, dat ik op een treurige manier aan mijn einde moet komen.

Maar Eric zegt rustig, dat hij hem volgen moet.

— Dit is dezelfde trap waarlangs ik de oude Axai naar omlaag zag komen, zegt hij nadenkend. Haar dochter moet hier ook gevangen zitten.

— Wel ja. We kunnen die twee dingen tegelijk doen, steunt de roerganger.

Op hetzelfde ogenblik trekt Eric hem snel achteruit, terwijl hij een vlugge blik om een hoek werpt.

— Daar zit een groep wachters... mompelt hij.

Orm wil zich zwetend van schrik uit de voeten maken, maar de Noorman vertrouwt op hun vermomming en geeft hem een teken om mee te gaan. Een ogenblik later treedt hij kalm op de wachters toe, op de voet gevolgd door de klappertandende roerganger.

— Gegroet, kameraden, roept hij de wachters toe. Is de Noorse hond al gevangen? Mijn makker en ik zijn uitgezonden om aan de jacht mee te doen.

De Beer-krijgers werpen de nieuw aangekomenen een argwanende blik toe. Dan haalt de aanvoerder de schouders op.

— Nog geen spoor van de schurk te zien, verklaart hij onverschillig.

— Ik hoorde zelfs, dat zij de jonge Koningin van het Verbond der Dolken uit de stad hebben gebracht, uit vrees dat die vervloekte Noorse hond haar zal trachten te bevrijden, mompelt de Noorman.

Hij heeft gehoopt dat de man zal antwoorden, doch in de plaats daarvan glijdt er een trek van argwaan over het gezicht van de krijgsknecht en met een ruk vliegt diens hand naar zijn zwaard.

Wanneer de argwanende berenkrijger naar zijn zwaard tast, beseft de Noorman, dat hij verkeerd gedaan heeft.

Kennelijk is het de krijgers streng verboden over deze gevangene te spreken. Hoewel hij het gevaar beseft, waarin hij thans verkeert, slaagt hij er toch in te glimlachen.

— Kom, kom, kameraad, schertst hij luidruchtig. Oude krijgsmakkers hebben toch geen geheimen voor elkaar. Vertel eens : is het een knap duifje ?

Even heerst er een dreigende stilte. Dan verschijnt er een eigenaardige glimlach om de mond van de argwanende krijger.

— Eh... ha ha... oude krijgsmakkers hebben natuurlijk geen geheimen, kameraad. Maar men moet altijd voorzichtig zijn in deze stad. Ga zitten en neem een teug wijn.

Hij wenkt een andere krijger.

— Ga eens kijken naar de wacht boven, Fador, zegt hij losjes.

Maar Eric kan zijn gezicht niet zien als de ander zich naar Fador toewendt. Gehoorzaam verdwijnt de man.

— Laat uw makker ook een teug wijn nemen, vriend, zegt de achtergebleven krijger gul met een hoofdknik naar de wijnkruik.

Hij schuift zijn speer onverschillig naar voren, zodat de uitgang er door versperd wordt.

— Ik ben blij een krijgsmakker een plezier te kunnen doen.

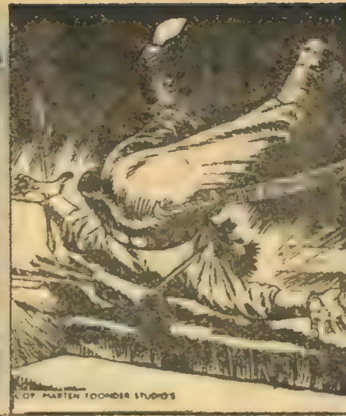
Eric's scherpe oren hebben op dit ogenblik een gerucht opgevangen. Daarop ziet hij enkele gestalten uit de schemering opduiken.

— Grijpt hen. Het zijn verraders... schreeuwt de krijger.

En zijn speer opheffend, stort hij zich op de Noorman.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De brede speer zweeft vlak boven zijn borst, maar de Noorman antwoordt bliksemsnel. Tijd om zijn zwaard te trekken, wordt hem niet gegund. Maar met een slag van de kleine kruk waarop hij gezeten heeft, weet Eric zijn aanvaller machteloos te maken. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij hoe Orm een tweede aanvaller voor zijn rekening neemt.

— Terug...! bijt hij zijn roerganger toe. Snel. Naar de trap. Wij hebben geen schijn van kans.

Als een vluchtende rat schiet Orm het trapgat in en wanneer een pijl zich boven zijn hoofd in het hout boort, geeft hij een gil van schrik en springt wild de donkere treden af. De Noorman volgt hem op de voet.

— Sneller... hijgt de zeeman. Hij neemt zijn sprong wanneer boven hen het dreigend geroep der achtervolgers weerklinkt. En dan flitst een ijskoude schrik door de Noorman, want hij ziet hoe Orm's voet op de gladde treden glipt. Met een angstige kreet rolt zijn strijdmakker de eindeloze trap af.

— Orm ! roept Eric, zich omlaag haastend. Leeft gij nog ? Geef antwoord.

Hij bukt zich over de slappe gestalte heen en schudt hem door elkaar.

— Orm!... Orm !...

— Present, schipper, mompelt de roerganger wezenloos.

Een geweldige buil is bezig op zijn achterhoofd te zwellen en het is duidelijk dat hij precies op zijn schedel is gevallen. Een ogenblik kijkt de Noorman radeloos om zich heen.

— Orm... Probeer op te staan...

Doch dan moet hij snel terzijde springen, want reeds flitst de eerste pijl langs hem heen.

Van de trap klinkt het geschreeuw der naderende Beer-krijgers. Een aantal pijlen snort om de Noorman heen. Maar zonder op het gevaar acht te slaan, bukt hij zich, grijpt de kleine roerganger en trekt Orm terzijde. Het volgend ogenblik heeft hij zijn eigen boog gegrepen en jaagt snel een aantal pijlen in het duistere trapgat omhoog. Enkele gestalten rollen zwaar de treden af. Maar de Noorman beseft dat hij er niet in slagen kan zijn tegenstanders lang tegen te houden.

— Orm! bijt hij zijn makker toe, die slechts moeizaam uit zijn verdoving ontwaakt. Orm.

— Slapen..., mompelt de roerganger.

— Vooruit! Zij komen om u naar de kerkers terug te brengen...

Met een gil springt de roerganger overeind en stuift de duistere gang in. Eric volgt hem op de voet, en schiet, terugtrekkend, pijl na pijl op de achtervolgende krijgers af, tot het geschreeuw achter hen wegsterft.

— Gered... prevelt Orm, zich het zweet van het voorhoofd vegend.

— Dat hangt er van af, zegt de Noorman bezorgd. Ik heb niet het minste idee in welk gedeelte van de geheime gangen wij ons thans bevinden. Hoe kunnen we ooit op tijd de weg naar de hoofdpoort vinden, eer Halfra terug keert naar de ingang van de geheime gang...

Maar Halfra zit op datzelfde ogenblik in nesten. Heelhuids heeft hij de gang verlaten maar na een tijdje gelopen te hebben, duikt er ineens een krijger achter hem uit de struiken op.

— Halt, hond. Laat uw wapens vallen... of sterf...

Twee krijgers van het Verbond der Dolken komen uit de struiken te voorschijn.

— Wat aarzelt ge, Numar, gromt de tweede krijger tegen de eerste. Schiet hem neer.

— Ik ben de onderbevelhebber van de grote Noorman, briest Halfra verstoord.

— Hij was inderdaad bij die mannen, verzekert Numar aarzelend. Ik was er bij toen het stamhoofd Togir hen begroette.

— Juist! barst Halfra driftig los. Breng mij onmiddellijk bij de oude Axai, de leidster van uw verbond

— De oude Axai is niet in het kamp, mompelt de man met de boog. Doch wij zullen u voor Kaldra leiden.

Dit driftige krijgshoofd bejegent Halfra echter nog met minder hoffelijkheid dan de beide krijgers.

— Wat komt gij hier doen ? snauwt hij. Halfra wordt vuurrood van verontwaardiging.

— Eerbied! schreeuwt hij waardig. Ik ben de onderaanvoerder van de Noorman en kom u uit zijn naam orders geven. De Geheime Stad moet worden ingenomen.

— Genoeg. Zulke verraderswoorden behoeven geen verdere aandacht, gromt Kaldra. Wij weten hoe wij met verraders en spionnen moeten omgaan.

Hij maakt een dreigend gebaar naar een aantal gevangen Beerkrijgers en tot zijn ontsteltenis herkent Halfra de kleine gestalte van Pum-Pum tussen de gevangen krijgers.

— Dat is de plaats waar alle aanhangers van de Noorman thuis horen, zegt Kaldra. Eric is een schurk.

— Verrader! tiert Kaldra.

— Hoe waagt gij het een edelman als ik voor verrader uit te maken! briest Heer Halfra rood van drift.

— Verrader! herhaalt Kaldra.

— Zwijg, ellendige. Vermors geen kostbare tijd met uw domheden, snerpt Halfra, zijn vuist onder Kaldra's neus zwaaiend. Geef mij twintig mannen voor de aanval.

Het krijgshoofd van het Verbond der Dolken brengt stikkend van drift zijn hand aan zijn mes, als plotseling een zachte meisjesstem hem tot kalmte maant. En ietwat verbaasd ontwaart Halfra Lioma, het meisje dat vroeger de Noorman zo vriendelijk bejegend heeft.

— Welk voordeel steekt er in thans met elkaar te twisten, Kaldra, zegt ze zacht. Trek niet onmiddellijk de woorden in twijfel die deze bode van de Noorman tot u spreekt. Bestaat er niet de kans dat gij u vergist?

— Ga heen, Lioma, bijt Kaldra. Ik heb reeds lang vermoed, dat gij de Noorman heimelijk liefde toedraagt.

— Juist, zegt Halfra triomfantelijk. Dat heb ik al genoeg opgemerkt.

— Dat is niet waar, zegt het meisje met een vuurrode gloed op haar wangen.

— Ge zult in mijn aanwezigheid noch deze vriendelijke vrouw, noch de Noorman beledigen! briest Halfra, terwijl hij met bliksemende ogen naar zijn zwaard tast.

Het is duidelijk dat deze geestelijke spanningen wat te veel zijn voor de primitieve ziel van Kaldra.

— Laat mij alleen, gromt hij getergd, terwijl diepe rimpels zijn voorhoofd plooien. Ik wil hier rustig over nadenken alvorens een besluit te nemen.

— Maak voort, man. Het leven van de Noorman hangt van uw beslissing af, gromt Halfra vertwijfeld. Dan knielt Lioma voor Kaldra neer.

— Indien ge de boodschapper van de Noorman niet vertrouwt, kunt ge toch zelf tot de aanval overgaan, zegt ze bezwerend. Waarom laat ge twintig van onze mannen niet de uniformen van de gevangen Beer-krijgers aantrekken ? Neem tien van onze eigen mannen in uw midden en trek daarmee naar de Verboden Stad. Ge kunt de wacht bij de hoofdpoort toch wijsmaken dat ge een patrouille Beerkrijgers zijt, die gevangenen komt binnenbrengen. En zodra zij de poort openen, kunt ge hen gemakkelijk overmeesteren.

— Juist, beaamt Halfra. Dat zou ook een geboren aanvoerder als ik doen. Vooruit, man. Neem een besluit.

Op dat ogenblik sluipt Eric met Orm op zijn hielen door een doolhof van onderaardse gangen, die zich onder de Verboden Stad uitstrekken.

— Wij moeten op tijd de hoofdpoort zien te bereiken, Orm, zegt hij grimmig. Als Halfra de krijgers van het Verbond der Dolken daar heen voert, moeten zij de toegang vrij vinden, anders is hun aanval al bij voorbaat verloren.

— Wel ja..., gromt de sombere roerganger verbitterd. We moeten vooral zorgen dat Halfra geen gevaar loopt.

— Kijk liever of ge op de wand een van de tekens terug kunt vinden, die we achterlieten toen we de eerste maal de weg door deze doolhof zochten, zegt Eric scherp.

Orm heeft zich sidderend omgewend en staart onrustig in het geheimzinnige duister.

— H-h-eer Eric... brengt hij moeilijk uit. I-ik ...hoor een ge-geluid.

— D-daar klonk iets..., hijgt Orm ontzet, onzeker in de duisternis wijzend. Een ge-geluid. Het is hier niet p-pluis.

De Noorman slaat geen acht op zijn metgezel. Haastig is hij naar voren getreden en zijn scherpe ogen trachten de duisternis te doorboren. Het is mogelijk dat Orm iets gehoord heeft. Vermoedelijk zullen vele Beer-krijgers op dit ogenblik de gangen naar hen afzoeken. Zijn hand omklemt vaster zijn boog.

— Ik denk dat het een aardgeest met twintig armen is, verklaart Orm met naargeestige deskundigheid.

— Psssst... Hé, hé, hé... klinkt eensklaps een kakelende stem achter hen.

Met een gil wendt de kleine roerganger zich om. Uit een zijgang is eensklaps een duistere gedaante getreden, die nu geluidloos op hen toeschuift. Met een ruk brengt Eric zijn boog omhoog.

— Niet schieten, Heer... Het zou u zeker bedroeven, he, he, he, kakelt de stem opgewekt uit het duister. Dit is een veel te aardig weerzien om het met een pijl te bederven.

Maar Eric noch de zeeman zijn in staat te antwoorden. Want vol verbazing zien zij de schurkachtige Alhabar, wiens vreemde rol hen reeds herhaaldelijk verbijsterd heeft, uit de schaduw opduiken.

— Stom van vreugde, lieve makkers ? snerpt de merkwaardige voerman gichelend. Ach, ach, hoe roerend is het toch wanneer boezemvrienden elkander opnieuw ontmoeten.

— Alhabar!!!

Orm vindt het eerst zijn spraakvermogen terug wanneer zijn aartsvijand zo onverwacht uit het duister opduikt.

— Wacht eens even, zoetwater-haring! briest hij verbitterd.

De Noorman houdt hem met een kort gebaar tegen en zo wordt Alhabar een vuistslag bespaard.

— Rustig, Orm, zegt Eric scherp, terwijl hij de gichelende gestalte voor hem onderzoekend opneemt.

Hij kent Alhabar thans goed genoeg om te weten, dat deze man hun gezelschap niet gezocht zou hebben indien daar geen reden toe is.

— Wat brengt u hier ? vraagt hij nors.

— Elke vogel jaagt naar zijn aard, Heer Eric... kakelt de voerman.

— En wat heeft uw kraaienvlucht u dan wel opgeleverd ? spot de Noorman.

— Prooi, Heer. Veel prooi. Meer prooi dan een kromme vliegvogel als ik aankan. Volg mij slechts, arendje. Ik toon het u graag.

En hij maakt een uitnodigend gebaar, terwijl hij tevreden met zijn lippen smekt.

— Niet doen..., prevelt Orm ontdaan.

Maar Eric heeft een ogenblik peinzend voor zich uitgestaard en knikt nu langzaam.

— In orde. Ga ons voor, zegt hij kort.

— Gekkenwerk... 't Is een val, pruttelt Orm terwijl zij achter Alhabar aanlopen.

— He he he... beter, vriend Orm, veel beter... verzekert Alhabar. Een valkuil is kinderspel vergeleken bij wat ik gevonden heb.

— Waar brengt hij ons heen... Ik vertrouw dit niet... huivert Orm. Maar juist op dat ogenblik blijft Alhabar staan en legt grijnzend zijn vinger op de mond.

— Ssssst.... stilte, lieve vrienden... fluistert hij giechelend.

Als Eric geluidloos naast zijn griezelige gids schuift hoort hij vaag het gemurmel van stemmen, en plots beseft hij dat Alhabar hen naar een geheime toegang tot het gangennet heeft gebracht, en dat de muur waar hij thans tegenaan staat de wand van een vertrek is, die geopend kan worden wanneer de bewoner deze plek heimelijk wil betreden of verlaten.

— Kijk... prevelt de gids, hem een kleine spleet wijzend. En als de Noorman zijn oog voor de smalle opening brengt onderscheidt hij de gestalte van de Moederbeer. Zij wordt omringd door enige onderaanvoerders.

— Wij willen aanvallen, o Grote Moeder van de Beer, mompelt een der krijgers. Onze krijgers zijn het wachten moe.

— Wie beveelt hier, o Priester van de dood, klinkt het snijdend.

— Er gebeurt te veel dat wij niet weten, zegt de andere priester nors. Zojuist hoorde ik van enkele krijgers zonderlinge geruchten, als zou de jonge koningin van het Verbond der Dolken in onze stad gevangen gehouden worden.

De gestalte met de Berenkop maakt een onrustig gebaar.

— Leugens, krijst zij dan schel. Niets dan leugens. Nimmer was de jonge koningin hier.

Buiten in de geheime gang, heft de Noorman verrast het hoofd op. Hoe kan de Leidster van de Beer tegen haar eigen mannen loochenen dat zij de Koningin der Dolken gevangen houdt, terwijl hij altijd van Axai en de andere leden van het Verbond vernomen heeft dat dit de waarheid is ?

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

— Hoe vondt gij deze plek ? vraagt Eric fluisterend aan Alhabar.

De voerman grijnst.

— Een vliegende kraai vangt altijd wel wat, Heer. En ik heb een eigen rekening met deze Oude Moeder van de Beer af te rekenen. He, he, he... Eenmaal heeft zij getracht mijn waardeloos leven uit te doven. Wat zoudt ge ervan zeggen wanneer ik deze oude Moederbeer in uw klauwen uitlever, mijn machtige adelaarsvriend. En hij wrijft zich smekkend de handen.

— Wat bedoelt ge ? vraagt Eric nors.

— Ik weet wie zich achter dat dwaze masker verbergt. Of zullen wij dit spel nog even verder spelen ?

Eric wil antwoorden, maar een plotseling gerucht vanachter de muur doet hem eerst nog een blik in het vertrek van de Grote Moeder van de Beer werpen. Dan verstrakt hij eensklaps.

Er wordt daar ineens een deur open geworpen en een krijger stormt binnen.

— Grote Moeder van de Beer... prevelt de man angstig. De wachters bij de hoofdpoort melden, dat er een groep van twintig Beer-krijgers nadert, die een tiental mannen van het Verbond der Dolken meevoeren.

De beide onderaanvoerders treden verrast naar voren, blij met deze overwinning van hun mannen. Doch de gestalte met de Berenkop wenkt hen grimmig terug.

— Weet dat dit niet onze mannen zijn, maar vermomde krijgers van het Verbond der Dolken, die op deze listige wijze de hoofdpoort door verraad trachten te nemen. Lokt hen in een hinderlaag en doodt hen...

In de geheime gang heft de Noorman zich met een ruk op.

— Snel... sist hij. Verraad. We moeten Halfra's krijgers redden.

Zich tot Alhabar wendend, bijt Eric hem toe :

— Is er een manier om de naderende krijgers te waarschuwen ?

— De kraai vliegt voor de arend uit. De lugubere voerman maakt een schrale buiging.

Gespannen volgt de Noorman hem, terwijl Orm zacht jammerend achter hem aanhompelt.

— Hier, Heer, giechelt Alhabar, een hoek omslaand. En inderdaad onderscheidt de Noorman thans een smal schietgat, dat een uitzicht biedt op de rotsachtige vlakte voor de poort. Als hij zich naar voren buigt ziet hij de kleine groep naderen.

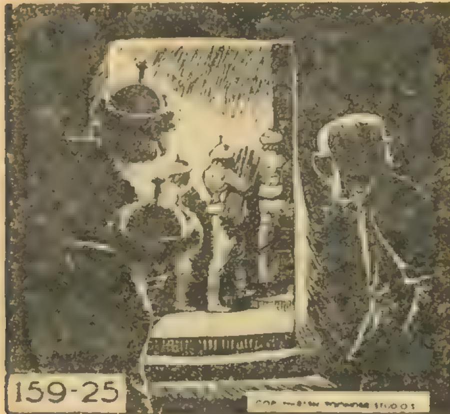
Hoewel de afstand groot is onderscheiden zijn scherpe ogen toch de gestalte van Kaldra, die fier zijn mannen voorgaat.

— Zij lopen zonder argwaan in de val, zegt hij kort. Snel, Alhabar. Wijs mij de weg naar de poort. Wij moeten trachten hen nog te waarschuwen of ze worden tot de laatste man in de pan gehakt.

— En als dat nu eens niet lukt, jammert Orm. Als we nu eens niet op tijd komen om hun leven te redden ?

— Dan komen wij nog altijd op tijd om samen met hen te sterven, zegt de Noorman effen.

Met lange, sluipende passen gaat hun gids hen voor naar een trap, die stijl omlaag voert. Aan de voet daarvan vindt ge uw prooi in de hoofdpoort, arendsjong, prevelt hij. Om dan plotseling een verschrikt gebaar te maken. Want vanuit de diepte klinken opeens vele voetstappen op, die snel de trap beklimmen.

Als de stappen op de trap nader komen wenkt de Noorman zijn volgelingen achteruit. Een ogenblik later staan zij verscholen in de schaduw en zien een dichte rij Beer-krijgers voorbij trekken. In hun armen dragen zij bossen droog rijshout.

— Alhabar. Waarheen voert de trap die deze krijgers thans beklimmen ?

— Naar de hoofdtoren, antwoordt Alhabar gesmoord.

— Ik was er al bang voor, zegt de Noorman bitter. Ook dat deel van ons plan moet verraden zijn. Zij gaan het afgesproken teken geven dat de hoofdmacht van het Verbond der Dolken doet aanvallen. Als dat gebeurt zijn ook die krijgers reddeloos verloren.

— Verraad. Verraad, kakelt Alhabar.

Doch de Noorman luistert niet naar hem. Haastig heeft hij zich ontdaan van boog en pijlenkoker en steekt deze thans de verbaasde Orm toe, die door de snelle ontwikkeling der gebeurtenissen toch al hoe langer hoe meer overdonderd wordt.

— Snel, Orm. Beklim die toren en belet de krijgers het vuur te ontsteken.

— In... in orde, stottert de kleine man, ontzet.

Buiten trekt Kaldra niets vermoedend aan het hoofd van zijn vermomde krijgers op naar de hoofdpoort. Zijn ogen glijden snel over de zware torens en kantelen. Behalve de dreunende voetstappen van zijn troep verbreekt geen enkel geluid de stilte.

— Het ziet er naar uit dat onze list slaagt, gromt hij. Ze zien ons voor krijgers van de Beer aan en zullen zonder argwaan de poort voor ons openen.

Maar hij ziet niet hoe vanuit de schaduw de Moederbeer dreigend zijn nadering begluurt.

— Laat hen dichterbij komen zonder verrassing te tonen... sist de Grote Moeder van de Beer.

— Opent de poort, eist Kaldra koelbloedig, als de wachters hem op de poort aanroepen. Wij hebben enkele honden van het vervloekte Verbond der Dolken gevangen. Snel. Laat ons binnen.

Hij vertrouwt er op, dat de wachters de vermomming van hem en zijn mannen niet zullen doorzien.

En inderdaad knikt een der wachters begrijpend en geeft een teken. Het volgend ogenblik draait de zware poort knarsend open.

— Zij geloven ons, gromt Kaldra gesmoord tot zijn krijgers. Voorwaarts.

Maar de Noorman, die op dat ogenblik de trap komt afgesneld, weet beter. Zijn scherpe ogen onderscheiden ogenblikkelijk de Beer-mannen die aan weerszijden van de poort in de schaduw staan weggedrukt, hun wapens geheven, klaar om de niets vermoedende troep te overvallen en in de pan te hakken. En in die ene seconde die hem overblijft weet hij, dat slechts hij Kaldra kan waarschuwen, ook al zou hem dit het leven kunnen kosten.

— Kaldra. Kijk uit.

Kaldra blijft plotseling staan. Maar dan onderscheidt hij de Noorman. De aanvoerder van het Verbond der Dolken is dapper, maar zijn drift overmeestert gemakkelijk zijn overleg.

— Ha verrader, briest hij, zijn zwaard trekkend. Ik zal u doden, al is dat ook de laatste daad van mijn leven.

En rood van woede springt hij op de Noorman toe.

Doch die heeft geen tijd meer om aandacht aan hem te schenken. Van alle zijden storten de Beer-krijgers zich op hem en wanneer hij naar de muur terugwijkt, bedreigen drie zwaarden zijn hoofd.

Terwijl de Noorman zich met flitsende zwaardbewegingen tegen de aanvallende Beer-krijgers verweert, ziet hij hoe de dertig krijgers van het Verbond der Dolken aan alle zijden worden besprongen.

Maar Kaldra uit een schreeuw van woede als hij de Noorman opnieuw in het oog krijgt. De gedachte dat hij ingesloten is, schijnt deze driftige krijger veel minder te hinderen, dan het besef thans vlak in de nabijheid van zijn oude vijand Eric te zijn.

— Sta! Verrader, briest hij, en hakt waanzinnig van drift op de rijen Beerkrijgers !

Zo verwoed is zijn aanval, dat de rijen wijken. Zijn eigen krijgers laten een schreeuw van vreugde en dringen naar voren.

Ineens hoort Eric een schel gesis achter zich, en zich omwendend ziet hij tot zijn verbazing Alhabar uit het strijdgewoel opduiken.

— Gegroet, Heer..., prevelt de spotter handenwrijvend. Ik meen te zien dat er rookwolken van de hoofdtoren opstijgen. Blijkbaar heeft onze lieve vriend Orm geen kans gezien de krijgers die daar het valse signaal-vuur moesten ontsteken onschadelijk te maken.

— Dus Orm is er niet in geslaagd zijn opdracht uit te voeren! roept de Noorman.

Zonder nog acht te slaan op de rond hem woedende strijd, wendt hij zich om en rent naar de trap toe die naar de toren voert.

Doch aan de voet van de trap klinkt eensklaps een brullende stem, die maakt dat de Noorman met een ruk het hoofd wendt. Diep onder zich ziet hij de gestalte van Kaldra nader stormen.

— Halt, verrader, schreeuwt de woeste aanvoerder der Dolken. Thans rekenen wij met elkaar af...

— Vlucht niet, lafaard, briest Kaldra, terwijl hij Eric woedend langs de steile trap achtervolgt.

Eric begrijpt, dat het geen zin heeft om Kaldra tot andere gedachten te brengen. Woede en drift hebben hem zozeer overmeesterd, dat hij naar geen woorden zal luisteren.

Toch mag de Noorman geen seconde verliezen. Boven, op de toren, smeult het signaalvuur reeds en als de rook zo dicht is geworden, dat de hoofdmacht der Dolk-krijgers het teken kan opmerken, is alles verloren.

Terwijl hij Kaldra's eerste uitval afslaat, overweegt hij zijn kansen. Hij wil de driftige aanvoerder van het Verbond der Dolken niet doden, maar mag ook geen tijd verliezen.

Alhabar slaakt een zucht van verlichting wanneer een snelle stoot van de Noorman Kaldra plotseling ontwapent. Voor de briesende aanvoerder van zijn verbazing bekomen is, buigt de Noorman zich voorover en zijn vuistslag treft de ander onder de kin. Met een zacht gereutel zakt de man in elkaar.

— Gij stijgt in mijn achting, Heer, verzekert Alhabar voldaan.

— Zouden wij op tijd komen..., hamert het in Eric's hersens.

Op hetzelfde ogenblik gaat er een luid geschreeuw op onder de in hinderlaag liggende krijgers van het Verbond der Dolken. Op de toren kringelt een dunne rookspiraal omhoog.

— Het teken! roepen de eersten. Het teken. Valt aan.

— Valt aan! schreeuwen dozijnen stemmen een ogenblik later.

Doch het meisje Lioma, dat de krijgers tot hier toe vergezeld heeft, en aan wie het ook te danken is dat Pum-Pum en Halfra hun vrijheid herkregen hebben, heft bezwerend de hand op.

— Neen... neen... Ziet. De rook vermindert.

En inderdaad lost de rookspiraal zich langzaam op. Verbazing maakt zich van de krijgers meester. Onzeker wachten zij. Zij weten niet dat op hetzelfde ogenblik de Noorman de tweede wachter bij het vuur doorsteekt en tegelijkertijd met zijn laarzen het vuur uit elkaar schopt.

— Hehehe..., kakelt Alhabar tot Orm, die verbijsterd toeziet hoe zijn bliksemsnelle redding zich voltrekt. Dat hadt ge niet gedacht, nietwaar makker ?

— Dood de schurken! brult de roerganger geestdriftig. Ze hebben mij onverhoeds overvallen.

— Gij houdt hier opnieuw de wacht en zorgt dat niemand de kans krijgt nogmaals het vuur te ontsteken, bijt de Noorman Orm toe.

— Ja m-maar..., stottert Orm.

Eric heeft zich omgewend en stormt terug naar de trap. Terwijl hij de treden afsnelt, ziet hij dat Kaldra zich inmiddels hersteld heeft uit zijn verdoving. Briesend staat de driftige hoofdman tegen de muur gedrukt en verdedigt zich verbitterd tegen de opdringende Beer-krijgers.

Een kreet van woede ontsnapt hem als hij de Noorman ontwaart.

— Verrader! schreeuwt hij en doet een machteloze poging om zijn omsingeling te doorbreken, maar ineens gaan zijn ogen wijd open van verbazing. Want hij ziet hoe zijn oude vijand een flitsende uitval doet naar de Beer-krijgers.

Als hij ziet hoe Eric verwoed op de Beer-krijgers inhakt, kan Kaldra's langzaam verstand de toestand een paar minuten niet goed meer verwerken.

— Verrader. Hm... Maar een verrader zou ons niet helpen.

Dan doet een geweldige zwaardstoot van Eric hem plotseling een gebrul van bewondering slaken, en, zich naast de Noorman in het strijdgewoel stortend, schreeuwt hij zijn mannen toe :

— Valt aan, Dolken. De Noorman is aan onze zijde.

Zijn voorbeeld werkt aanstekelijk. Van alle zijden scharen de veteranen van het Verbond der Dolken zich achter de Noorman.

— Mannen ! De stentor-stem van de Noorman overschreeuwt het krijgsrumoer. Wij moeten de Beer-krijgers terug drijven tot de binnenpoort. Daarna openen wij de buitenpoort en ontsteken het vuur op de toren. Voor het Verbond der Doken ! Valt aan.

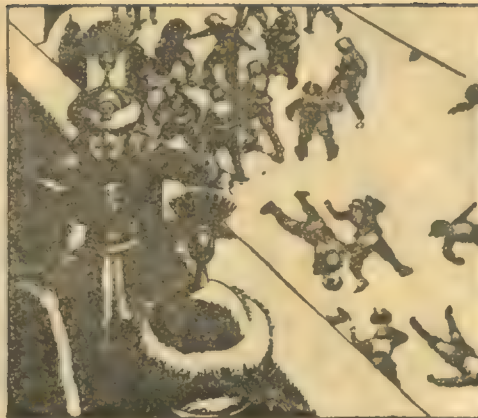
Zwaarden kletteren verbeten op elkaar. Voet voor voet dringen zij de krijgers van de Beer terug naar de binnenpoort. De tegenstand is verrassend gering, en onder andere omstandigheden zou de Noorman argwaan hebben gekregen.

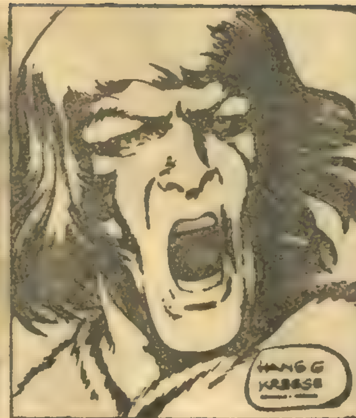
Doch hij ziet niet hoe op de hoge, steile muren die hen aan weerszijden omringen een groot aantal boogschutters neerhurkt, hun wapens klaar om te schieten. Hij beseft niet dat de ruimte tussen de beide poorten thans door zijn geheimzinnige tegenstanders wordt gebruikt om als dodelijke val te dienen.

— Waar wacht ge op ? Schiet ! snauwt de Moederbeer tot haar boogschutters.

— Laat uw mannen hun bogen hanteren, slaaf, sist de Grote Moeder van de Beer. Thans zitten zij machteloos in de val.

De onderaanvoerder werpt een minachtende blik omlaag.

— Zij zijn niet talrijk, zegt hij schouderophalend.

— Maar genoeg om aanstonds de buitenpoort te openen en het signaal te geven, dat hun hoofdmacht op de plaats brengt waar zij thans met weinigen staan, dwaas, snauwt de geheimzinnige leidster van de Beer-krijgers. Is dat soms wat ge wenst ?

— Openhartig gesproken. Ja, is het grimmige antwoord. Waarom zullen wij niet het gehele Verbond der Dolken vernietigen.

Andere onderaanvoerders vallen hem bij.

— Dit is onze grote kans om met het vervloekte Verbond af te rekenen, klinkt het van alle kanten. Wanneer zij eenmaal tussen deze twee muren zitten, sterven zij allen. Laat de Noorman gerust de hoofdpoort openen als hij daar dwaas genoeg voor is. Wij zijn klaar om hem te ontvangen.

De gestalte onder de berenpels beweegt onrustig. De kleine oogjes flitsen heen en weer.

— Wenst gij soms de dood niet van allen die u reeds zo lang weerstreven, o grote Moeder van de Beer ? vraagt de eerste aanvoerder snijdend. Verklaar ons dan uw aarzeling.

— Het zij zo... prevelt de Moederbeer. Doe wat ge verkiest.

Op hetzelfde ogenblik wendt de Noorman het hoofd en schreeuwt zijn mannen toe :

— Opent de poort. En geeft de hoofdmacht het teken om binnen te trekken.

Halfra slaakt een opgewonden kreet wanneer hij een dikke rookzuil van de toren van de Verboden Stad ziet opstijgen.

— Het teken. Wij moeten aanvallen.

Lioma en Pum-Pum staren hem na als hij op de geopende poort toestormt, gevolgd door een vloedgolf van krijgers, die wild hun wapens zwaaien.

— Alleen lafaards voelen vrees, schreeuwt Halfra fier, terwijl hij de poort binnen springt. Volgt mij, mannen. Op, ten aanval.

En dan vergeet de eerlijke kerel plotseling alle grootspraak bij het zien van de figuur, die hem aan de andere zijde van de gang tussen de twee hoge muren staat op te wachten en die hem met een brede zwaai van zijn zwaard begroet.

Eric ziet de dichte groep mannen nader stormen. Reeds bevindt het grootste deel van Halfra's hoofdmacht zich tussen de twee muren. Maar dan heft Eric plotseling het hoofd op en ziet ontzet hoe overal op de muren boogschutters zijn opgerezen, die een echte zwerm pijlen op de strijders afvuren.

— Terug, Halfra. Het is een val..

Doch zijn waarschuwing komt te laat. Reeds zakken overal om hem heen mannen in elkaar. Pijlen gonzen. Krijgers schreeuwen. En plotseling ziet de Noorman hoe een pijl Halfra treft en deze wankelt terwijl zijn wapen hem ontglipt.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Eric beseft dat zij in de val gelopen zijn en dat slechts een overhaaste terugtocht de hoofdmacht der Dolken voor vernietiging kan behoeden.

— Terug naar de buitenpoort, mannen! schreeuwt hij koelbloedig.

Hijzelf wenkt de kleine groep, die Kaldra vergezelde, terug te trekken. De driftige aanvoerder behoeft hij geen opdracht te geven, want snuivend als een stier en gesmoorde verwensingen uitend aan het adres van de boogschutters van de Beer, heeft Kaldra reeds een stormloop op de poort ingezet. De Noorman kan dus zijn aandacht aan Halfra geven, die hij met enkele sprongen bereikt. Gewond ? vraagt hij kort.

— Mijn schouder, Heer.

— Vooruit dan. Naar de buitenpoort, Halfra.

Hij duwt zijn makker voor zich uit. Rondom hem worden mannen getroffen en zakken in elkaar.

— Ze hebben hun hinderlaag sluw opgezet, zegt hij bitter.

Plots ziet de aanvoerder van het verbond Alhabar. Het gevaar van de rondsnorrende pijlen niet achtend, heft Kaldra zijn zwaard op en rent op Alhabar toe. In plaats van te vluchten, maakt Alhabar een wenkend gebaar en drijft daarmee de aanvoerder tot razernij.

— Ha, lafhartige. Met u kan ik in elk geval nog afrekenen eer ik als een hond uit de stad wordt verdreven, grauwt Kaldra.

— He, he, he..., grinnikt de voerman. Kan een krijger als gij geen machtiger buit behalen ?

En onheilspellend wijst hij omhoog, naar de plaats waar de Grote Moeder van de Beer thans duidelijk zichtbaar op de noordelijke muur staat.

Even aarzelt Kaldra. Dan bukt hij zich en grijpt een boog van de grond.

Slechts een ogenblik richt Kaldra zijn boog. Dan laat hij de pees schieten. Op de muur klinkt plotseling een snijdende kreet. De gestalte in de berenpels, die zich voorover gebogen heeft om de verwoesting te zien, die de pijlen van haar boogschutters onder Eric's mannen aanrichten, verstrakt plotseling. Dan wankelt zij en met een schreeuw stort de Grote Moeder van de Beer omlaag.

De onderaanvoerders die haar omringen raken plotseling in verwarring. Ook de boogschutters schijnen door het verlies van hun leidster niet meer te weten wat hen te doen staat. De pijlenregen wordt minder. Verwarde bevelen klinken dooreen. Mannen staan op en snellen naar achter.

— Goed zo ! brult Halfra die zijn wond vergeet nu hij de kansen zo plotseling ziet keren. Zij weten niet meer wat hen te doen staat, Heer Eric. Ah. De overwinning is aan ons. Valt aan, mannen. Wij beklimmen de torens en bestormen de muur. Volgt mij...

Doch de Noorman houdt hem plotseling terug.

— Wacht ! zegt hij scherp. Wat is daarginds gaande ?

— Waar ? briest Halfra.

— Daar. Aan de overzijde.

— Onzin... begint de edelman.

Doch een stem van af de muur onderbreekt zijn woorden.

— Luister, Noorman, klinkt het dreigend. Indien ge niet tot onderhandeling bereid zijt, dan sterft deze man.

Halfra stoot een gepijnigd gegrom uit. Want zelfs op deze afstand is de man die thans door enkele krijgers op de muur getild wordt, duidelijk te herkennen. Het is Orm.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Sidderend staat Orm tussen de aanvoerders der Beer-krijgers. Onder hem gaapt de diepte.

— Treed naar voren, Noorman! schreeuwt een der aanvoerders. Leg uw wapens neer en geef uw krijgers bevel hetzelfde te doen. Slechts indien gij u allen ongewapend bij de binnenpoort verzamelt eer de zon een vingerbreedte gestegen is, en bereid zijt u over te geven zal deze man blijven leven. Bij het minste teken van strijd werpen wij hem omlaag. Wat is uw antwoord, Noorman?...

— H-heer Eric... W-wat moeten wij doen ? hakkelt Halfra ontdaan. Doch Kaldra ziet verwonderd hoe de Noorman zich bliksemsnel in de schaduw van de zijgang teruggetrokken heeft. Hij is de enige die de wanhopige toestand overziet, en zijn hersens werken reeds aan een plan om de kansen te doen keren.

— Zeg hen dat de Noorman gewond is geraakt, Halfra, fluistert hij vanuit zijn schuilplaats. Bied aan om in zijn plaats met hen te onderhandelen en zie dan zoveel mogelijk tijd te winnen.

— Wat gaat gij dan doen ?

— Dat zult ge wel zien, zegt de Noorman haastig. En zich tot Kaldra en enkele krijgers wendend die onopgemerkt in zijn richting zijn geschoven als hebben zij intuïtief begrepen dat hij hulp nodig heeft, beveelt hij kort :

— Snel. Volgt mij!

Geluidloos als een troep schimmen verdwijnen zij in de donkere gang.

— Nu Noorman. Krijgen wij antwoord of moeten wij eerst deze gijzelaar van de muur werpen, schalt de stem van de aanvoerder der Beer-krijgers.

Halfra aarzelt een ogenblik. Dan schijnt hem plotseling iets in te vallen, want hij wendt zich snel tot de mannen die naast hem staan en geeft hen op gedempte toon een paar bevelen. Daarna werpt hij fier zijn hoofd in de nek en stapt naar voren.

— Heer Eric is gewond ! roept hij nors. Doch in zijn plaats wil ik, Halfra, onderaanvoerder van de Noorman, met u onderhandelen.

— Gij liegt, man, snauwt de aanvoerder dan argwanend. Ik heb de Noorman niet zien vallen.

Als antwoord wenkt Halfra de mannen, die zojuist naast hem stonden, naar voren. Zij hebben zijn bevel haastig opgevolgd en torsen een krijger tussen zich in, die wel op de Noorman lijkt.

— Houd u slap, dwaas, sist Halfra hem toe. En luidop vervolgt hij klagelijk :

— Ziet deze man. Eenmaal was hij de dapperste van ons allen. Thans heeft een moordenaarspijl zijn reuzenkracht verlamd.

— Ge praat te veel, snauwt de onderaanvoerder. Goed, ik zal met u onderhandelen. Indien ge niet onmiddellijk uw wapens neerwerpt en u allen naar de binnenpoort begeeft sterft deze gijzelaar.

— De binnenpoort... Hm... Waarom niet de buitenpoort ? protesteert Halfra.

— Genoeg ! schreeuwt de aanvoerder driftig terug. Ik tel tot tien. Hebt ge u dan nog niet overgegeven, dan...

— Nee...n n-nee... hakkelt Orm zwetend.

— Eén, telt de man op de muur.

— Halt, vult een dreigende stem naast hem aan. Geen beweging meer...

Verstard van schrik zien de aanvoerders van de Beer de Noorman soepel op zich toetreden. Zijn pijl wijkt geen ogenblik en elk van hen weet dat de minste beweging thans de dood betekent. Maar Orm slaakt een schor gekraai van vreugde als hij zijn makker ontwaart en springt juichend van de muur.

— Schiet ze neer, die landhaaien! schreeuwt hij bloeddorstig.

— Ik geef u één kans om uw leven te redden, bijt Eric de aanvoerders toe. Geeft uw krijgers bevel hun wapens over de muur te werpen. En veelzeggend trekt hij de pees van zijn boog verder terug.

Een ogenblik later ziet Halfra, die niet op de hoogte is van wat er op de muur plaatsvindt, tot zijn verbazing een regen van bogen, pijlkokers en ander wapentuig rond hem neervallen.

— Eh... Hu ? stottert de ridder verbijsterd. Hm... Zouden deze lieden eindelijk begrepen hebben dat het geen zin heeft om tegen een edelman te strijden ? Dan stokt hij, want hij ziet de Noorman op zich toekomen in gezelschap van de krijgsoversten der Beren. Omringd door Kaldra en diens krijgers hebben de aanvoerders iedere hoop op vluchten opgegeven.

— Zij hebben zich op genade of ongenade overgegeven, Halfra, licht de Noorman zijn verraste makker kort in. Geef uw mannen opdracht om de krijgers van de Beer in kleine groepen weg te leiden.

— Eh... j-juist... welzeker. Ge kunt op mij rekenen, slaagt Halfra er in te prevelen.

Snel loopt Eric naar de plaats waar de geheimzinnige Leidster der Beren is neergevallen toen Kaldra's pijl haar raakte. Als hij de roerloze gestalte in de berenpels nadert ziet hij dat ook anderen blijkbaar door die vraag gekweld worden. Want Kaldra licht juist het Berenmasker op.

Een gesmoorde kreet ontsnapt de Noorman, want hij herkent het wasbleke gelaat van... de oude Axai.

— Axai... prevelt Kaldra. Het was Axai. Ik doodde de Leidster der Beren. Het was mijn pijl die de Grote Moeder van de Beer omlaag deed storten... En in werkelijkheid doodde ik Axai... Ik begrijp het niet.

— Ge hebt u gedragen zoals een aanvoerder betaamt, zegt Eric zacht. Vergeet niet dat zij er op uit was ons allen te vernietigen.

— Maar waarom ?... Ik begrijp het niet, Noorman... Waarom pleegde zij verraad ? Hij strijkt met zijn hand over het voorhoofd. Ik begrijp het niet...

— Zij gedroeg zich reeds lang geheimzinnig, nietwaar ?

Kaldra knikt.

— Ik heb nooit veel van haar gedrag begrepen, zegt hij toonloos.

— Ik ontmoette haar hier, zegt de Noorman effen.

— Maar zij was toch van ons volk ? vraagt Kaldra kinderlijk. Ik heb iemand van ons volk gedood toen ik haar neerschoot, Noorman...

— Ik zal proberen de oplossing voor u te vinden, mijn vriend, zegt Eric eenvoudig.

— Welaan. Hoe nu ? Waarom deze somberheid ? klinkt het naast hen, en zij zien Halfra op hen toekomen.

— O, wij zijn het lawaai moe, gromt Orm, die van enkele krijgers vernomen heeft wat er gaande is en nu ontzet komt toegelopen.

— Ze hebben maar juist ontdekt dat de Grote Moeder van de Beer de oude Axai is.

— D-de oude Axai... de leidster der Beren... stottert Halfra ontdaan.

Eric kan hem niet antwoorden, want op dat ogenblik treedt het meisje Lioma op hem toe. Haar gezichtje straalt van blijdschap.

— Heer Eric... zegt zij verheugd, uit naam van allen moet ik u danken voor alles wat ge voor ons deedt.

— Zolang uw volk dochters als gij voortbrengt, Lioma, zal geen vijand het kunnen verslaan, zegt de Noorman warm. Dan glijdt zijn blik naar Kaldra die somber achter haar staat.

— Haar dochter... mompelt Kaldra. Ja, Axai sprak toch steeds over haar dochter, die Koningin was van ons Verbond en door de krijgers van de Beer gevangen werd gehouden.

Eric kijkt hem scherp aan.

— Tijdens mijn verblijf in de Verboden Stad ontdekte ik bij toeval dat niemand iets van deze koningin van uw Verbond afwist. Zeg mij, Kaldra, hebt gij deze Koningin ooit zelf gezien?

— Nee... maar Axai zei...

— Heeft een van uw krijgers haar soms aanschouwd?

— Neen...

— Geloof mij, Kaldra, zegt de Noorman rustig, deze koningin heeft nooit bestaan.

— Ik begrijp het niet meer... zegt Kaldra wanhopig. Waarom deed zij dat?

— Ik meen er iets van te begrijpen. Eric geeft een paar krijgers een wenk en beveelt hen de woordvoerder der Beer-krijgers bij hem te brengen.

— Misschien kan ik met behulp van deze man u de toestand iets duidelijker maken.

— Zeg ons, richt de Noorman zich tot de onderaanvoerder van de Beer-krijgers, wat weet ge van de Grote Moeder van de Beer ?

De man haalt de schouders op.

— Weinig, zegt hij kort. Wie zij was en waar zij vandaan kwam weet ik niet. Toen onze voorvaderen honderden jaren geleden dit rijk veroverden en de Verboden Stad bouwden werden zij reeds geleid door priesters van de Beer. De rite eiste dat niemand ooit het gelaat van de hoogste priesteres aanschouwde. Hoe zij opgevolgd werd weten wij niet.

Eric knikt.

— Dat vreesde ik al. Maar was zij een goede leidster ?

— Neen, zegt de andere korzelig. Na onze overwinning zouden wij haar zeker afgezet hebben. Maar zij beschikte altijd over geheime inlichtingen uit het hoofdkwartier van onze tegenstanders. Daarom konden wij haar niet afzetten.

— Begint ge er iets van te begrijpen, Kaldra, zegt Eric. Zodra haar mannen uw volk overwonnen hadden zou Axai niet langer de grote Moeder van de Beer geweest zijn. Daarom gaf zij er de voorkeur aan de strijd eindeloos te rekken. Vele jaren geleden moet zij er langs sluwe weg in geslaagd zijn zich in uw Verbond te nestelen.

Hij wendt zich tot de krijgers die de gevangen Beer-aanvoerder omringen.

— Leidt hem weg.

De man laat zich gewillig meevoeren. Maar vlak voor hij verdwijnt, wendt hij zich nog eenmaal om.

— Slechts één ding spijt me... zegt hij.

— Wat ? vraagt Eric langzaam.

— Dat ge niet aan onze zijde hebt gevochten.

— Welke onbeschaamde vlegel, snuift Halfra vergramd.

De volgende dag komt Lioma lachend vertellen, dat er een schip voor hen klaar ligt.

Het blijkt een klein vaartuig te zijn dat vroeger aan de hogepriesteres van de Beer heeft toebehoord.

— Ik dank u voor het schip, Lioma, zegt hij zacht tot het meisje, dat hem met vele krijgers naar het strand vergezeld heeft.

— Gij zult altijd op de steun van mij en mijn volk kunnen rekenen, Eric, zegt het meisje. De krijgers van het Verbond der Dolken hebben mij tot hun koningin verkozen, uit hun naam zeg ik u, dat er een schuld bestaat van mijn volk aan u.

De roerganger Orm is intussen naar het schip gelopen.

— Het is een goed en eerlijk schip, Heer, verklaart hij glunder als Eric eindelijk naast hem komt staan.

— Neem het roer, Orm, zegt de Noorman lachend terwijl hij Halfra en Pum-Pum aan boord wenkt.

Een ogenblik later stoot een aantal krijgers het vaartuig in zee.

— Vaarwel, schoon land ! roept Halfra waardig.

— Er is ons één raadsel door de vingers geglipt, Halfra, zegt de Noorman peinzend. Niemand heeft die merkwaardige Alhabar meer gezien nadat wij de Verboden Stad innamen.

— Mogelijk heeft een verdwaalde pijl de schurk getroffen, hoopt Halfra.

Doch bij de stuurriem snuift Orm minachtend :

— Dood, geen kwestie van, verklaart hij somber. Het kwaadaardigste zeewier blijft het langst in leven.

Hij staart een ogenblik somber voor zich uit. Maar dan doet een frisse bries de golven schuimend opspatten en hem alles vergeten.

EINDE

DE GEBROKEN PIJL

Het is een prachtige zomermorgen. Het zonlicht speelt door het bladerdak en tovert hier en daar grillige lichtplekken op het groene mostapijt. Met diepe teugen ademt Eric de frisse lucht in. Hij is op zijn gewone ochtendrit en Wolf, zijn trouwe vriend, draaft naast hem. Verheugd kijkt de Noorman in het rond. Hij luistert naar de vogels, die boven hem in het groen hun hoogste lied zingen, en lacht om een paar eekhoorns, die krijgertje spelen rond de zware stammen.

Het is lang geleden, sinds hij dit heeft kunnen doen, peinst hij. Maar nu zijn alle zorgen toch weer voorbij. De rust in zijn Rijk is hersteld, en dank zij het goud, dat hij ten slotte toch heeft kunnen meebrengen, zijn talloze moeilijke zaken geregeld en verplichtingen nagekomen.

Halfra is naar Tyrfing gegaan, en ook zijn trouwe stuurman. Orm is na een bewogen afscheid, zoals altijd vervuld van de somberste vermoedens, verder getrokken.

Zonder zorgen kan Eric zich thans weer overgeven aan de schoonheid van de natuur en de vreugde van het rijden door dit zomerse bos. Vrolijk blaffend dartelt Wolf om hem heen. Nu eens draaft hij rustig naast het paard, dan weer schiet hij ineens de struiken in om met een woedend geblaf een onschuldig haasje na te zitten. Doch op het eerste bevel van Eric keert hij gehoorzaam terug.

Ineens echter blijft de hond midden op het pad staan en zijn dreigend gegrom verraadt, dat hij iets ongewoons gezien of geroken heeft. Tegelijkertijd hoort Eric het geluid van krakende takken, een geluid alsof een groot dier door de struiken breekt.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Eric geeft zijn hengst de sporen en galoppeert achter Wolf aan. De hond blijft staan bij een gestalte, die uitgestrekt ligt op het mos.

Tussen de schouderbladen van de man steekt een pijl, waarvan de schacht gebroken is. Een blik is voldoende voor de Noorman om te zien, dat hier geen enkele hulp meer baten kan.

Hij laat zich op de knieën vallen en onderzoekt het lichaam.

Een diepe groef trekt zich tussen Eric's ogen. Het is duidelijk dat de arme kerel op laaghartige wijze vermoord werd en Eric stelt vast, dat dit nog niet eens zo lang geleden gebeurd kan zijn. Doch waarom ? Een roofmoord kan het niet geweest zijn. Daarvoor is het slachtoffer veel te erbarmelijk gekleed; waarschijnlijk een gewone onderhorige. Doch wie zou er belang bij hebben, een onderhorige op deze manier te vermoorden ?

Plotseling valt Eric's blik op de afgebroken pijl. Voorzichtig bekijkt hij het wapen. Het bovenste stuk van de schacht is er afgebroken. De veren ontbreken. Zoekend kijkt de Noorman in het rond, doch het afgebroken stuk is nergens te zien. Opeens krijgt hij een inval. Kan de moordenaar het stuk met opzet afgebroken hebben om zijn identiteit niet te verraden ? Maar dan moet het wel een welgesteld iemand zijn, want alleen welgestelden hebben de gewoonte de schachten van hun pijlen van een bepaalde kleur of teken te voorzien. Doch wat kan zo iemand er toe gebracht hebben, een arme man te vermoorden... of... ineens bedenkt Eric een andere mogelijkheid : misschien heeft de moordenaar zijn slachtoffer het zwijgen willen opleggen. Dat lijkt haast de enige oplossing.

— Hoe dan ook, mompelt Eric, terwijl hij op het goedige gezicht van de dode neerkijkt, wie uw moordenaar ook is, ik zal hem vinden, mijn vriend.

Eric stijgt af, bindt het paard aan een boom en loopt dan op de hut af, terwijl zijn blikken speurend in het rond gaan. Er is echter geen levende ziel te ontdekken. Naar de sporen te oordelen moet dit de plaats zijn, waar de vermoorde vandaan gekomen is. Nu heeft de Noorman de deur bereikt. Hij luistert even, doch geen geluid dringt van binnen tot hem door. Voorzichtig probeert hij de klink en met een droefgeestig gepiep wijkt de deur. De hut is blijkbaar verlaten, want niemand vertoont zich. Eric trekt zijn zwaard en treedt behoedzaam naar binnen. Daar ziet het er al even armelijk uit als buiten. Een tafel, een krukje, een aarden kruik, en in een hoek een bank, waarop een paar dierenvellen liggen.

— Zou die arme drommel hier gewoond hebben? vraagt de Noorman zich af.

Hij is enigszins teleurgesteld, want hij heeft reeds begrepen, dat er niet veel kans is, dat hij hier iets zal vinden, wat hem dichter bij de oplossing van het raadsel kan brengen. Doch dan ziet hij ineens dat Wolf de oren spitst en op hetzelfde ogenblik hoort Eric het geluid van naderende voetstappen. Bliksemsnel verschuilt hij zich achter de openstaande deur en trekt Wolf mee. Zolang hij niet weet, wie daar nadert, oordeelt Eric het verstandiger zich niet te laten zien. De voetstappen naderen... dan valt de schaduw van een man in het klein vertrek en een stem roept :

— Jelf, Jelf, waar zit ge ?

Eric houdt zijn adem in, doch Wolf kan zich niet langer goedhouden en laat plots een woedend geblaf horen. Meteen is de schaduw verdwenen en Eric hoort de man wegrennen.

Met twee sprongen is de Noorman buiten, waar hij op een afstand de man ziet lopen in de richting van het bos.

— Pak hem, Wolf, beveelt hij kort en hij heeft het bevel nog maar nauwelijks geuit, of het dier heeft de vluchteling reeds ingehaald.

Nijdig blaffend springt hij om de man heen, die geen stap meer durft doen, en sidderend staat te wachten tot Eric naderbij gekomen is.

— Wie zijt gij ? vraagt de Noorman, nadat hij Wolf tot bedaren gebracht heeft. En wat doet gij hier ?

— Ik... ik keek of Jelf al terug was, Heer, stamelt de man, die er al even haveloos uitziet als de vermoorde. Ik ben zijn broer, ziet ge... ik dacht...

— Jelf ? Woont die hier ? Een korte man, met een vriendelijk gezicht en een litteken op zijn linkerslaap ? valt Eric hem vragend in de rede. De man knikt.

— Ja, Heer... hij heeft toch niet... er is toch niets gebeurd ?

— Uw broer is dood, antwoordt Eric kort, vermoord. Ik vond hem in het bos.

Geschrokken wankelt de man achteruit. Angst en afgrijzen staan in zijn ogen te lezen.

— Maar waarom vraagt gij, of er iets gebeurd is ? vraagt Eric verder. Wanneer hebt gij uw broer voor het laatst gezien ?

— Gisteren, Heer, nadat hij zijn schatting bij de landheer gebracht had. Hij deed zo vreemd en opgewonden en zei, dat hij naar de Koning moest, omdat er recht moest geschieden. Hij was helemaal van streek.

— Was dat, nadat hij bij de landheer geweest was ?

— Ja Heer, daarna... Er komt een dreigende blik in Eric's ogen en terwijl zijn hand zich tot een vuist balt, stoot hij eruit :

— Zo, dan moet ik eens met die landheer gaan praten.

Ter bestemming gekomen, rijdt de Noorman het voorplein op. De mannen, die daar bezig zijn, staken hun werk om hem eerbiedig te groeten en verbaasd na te staren.

Heel anders is de begroeting die Wolf ten deel valt. Van alle kanten schieten wild blaffende en grauwende honden op hem af en slechts de vervaarlijke aanblik van de wolfshond, die met een dreigend gegrom zijn tanden laat zien, voorkomt een gevecht.

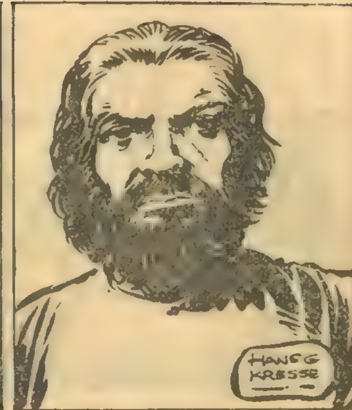
Eric leidt zijn paard naar de houten stallen, die terzijde van het stenen hoofdgebouw staan. Hij stijgt af en maakt zijn zwaard los van de zadelgesp, terwijl hij zijn blikken over het voorplein laat dwalen. Plotseling ziet hij de hoge gestalte van Agir, gekleed in jagerskleed, de poort van het hoofdgebouw ingaan. De pachter heeft een paar pas geschoten patrijzen in de hand en wordt op de voet gevolgd door een grote, grijze hond.

Wanneer Eric zijn zwaard heeft losgemaakt, wordt hij, woedend nageblaft door de honden, door een bediende eveneens naar binnen gebracht. De man, wiens uiterlijk meer de boer dan de bediende verraadt, brengt hem naar de grote zaal en verzoekt hem een ogenblik te wachten, aangezien Heer Agir juist van de jacht teruggekeerd is en zich dadelijk bij hem zal voegen.

Eric zet zich neer en juist, als hij bij zichzelf opmerkt, dat het wel erg lang duurt, wijken de gordijnen aan het einde van de zaal uiteen en Agir verschijnt. Zodra hij ziet, wie zijn bezoeker is, blijft hij staan en maakt een verrast gebaar. Door de afstand kan Eric niet onmiddellijk uitmaken, of het schrik of verbazing is, die zijn gastheer een ogenblik doet aarzelen. Doch dan komt Agir met uitgestoken hand op hem toe en zegt :

— Wees welkom, Heer Eric ! Gij bewijst mij een grote eer !

Doch voor Eric hem kan begroeten, klinkt plotseling een vervaarlijk gegrom. Achter Agir is de grijze hond, die de Noorman reeds op het voorplein gezien heeft, binnengekomen en Wolf, die zich niet langer kan inhouden, stormt er luid blaffend op af.

Nog net kan Eric het dier bij de halsband grijpen, terwijl ook Agir zijn hond aan de riem terugtrekt. De dieren rukken uit alle macht om los te komen. Met blikkerende tanden en vurige ogen staan zij tegenover elkaar, tot Agir met een vreemd lachje opmerkt:

— Zij mogen elkaar blijkbaar niet erg lijden!

Hij mompelt een verontschuldiging en haast zich, de grijze hond naar buiten te brengen.

Wanneer hij terugkeert, nodigt hij Eric uit voor een dronk, en als de beide mannen gezeten zijn, vraagt hij:

— Het verheugt mij, u binnen deze muren te zien, Heer Eric. Doch indien ik niet onbescheiden ben, welke reden voert U hierheen?

Verbeeldt Eric het zich, of heeft Agir een bijzondere nadruk op die laatste vraag gelegd?

— Een inspectiereisje, antwoordt de Noorman zo luchtig mogelijk. Ge weet, dat ik mij van tijd tot tijd gaarne zelf overtuig, of overal alles goed gaat. Hoe is het overigens met het innen van de schattingen? Er is mij ter ore gekomen dat gij moeilijkheden hadt met een zekere Jelf, die zijn pacht niet wilde betalen...

Scherp slaat Eric zijn gastheer gade en bij het noemen van de naam Jelf ziet hij Agir verbleken. De pachter veert ineens rechtop, doch onmiddellijk heeft hij zich hersteld.

— Wie heeft u dat verteld? vraagt hij en zijn stem klinkt hees.

Eric haalt de schouders op.

— Ach, zegt hij en hij doet zijn best zijn stem zo luchtig mogelijk te laten klinken. Men hoort zo hier en daar wel eens wat!

De verwarring van zijn gastheer is hem niet ontgaan. Het is duidelijk dat de pachter zich niet op zijn gemak voelt. Doch Eric wacht zich er wel voor, de man door een al te haastige beschuldiging de gelegenheid te geven zich met een handige uitvlucht te redden. De Noorman heeft immers geen enkel bewijs. Neen, wanneer hij meer te weten wil komen, zal hij op een langzame en een omzichtige manier te werk moeten gaan.

— En bovendien, vervolgt hij, iedere pachter heeft wel eens moeilijkheden met het innen van zijn schattingen. Doch vertel mij eens, Heer Agir, hoe staat het met de jacht in deze streken? Ik zag daarnet, dat ge een fraai koppel patrijzen had buitgemaakt.

Agir is zichtbaar opgelucht, dat het gesprek een andere wending genomen heeft en het komt geen ogenblik bij hem op, dat Eric dit opzettelijk gedaan heeft.

— Het wild in dit gebied laat niet te wensen over! antwoordt Agir gretig. Een week geleden legde ik op één middag nog drie herten neer!

De beide mannen beginnen een gesprek over de jacht en Agir schijnt zijn angst geheel vergeten te zijn, tot Eric plotseling vraagt:

— En wat voor pijlen gebruikt ge?

Sprakeloos wijkt Agir terug en weer verschijnt voor zijn ogen het beeld, dat hem sinds vanmorgen overal achtervolgt: het beeld van de arme Jelf, liggend tussen de struiken met een afgebroken pijl tussen de schouderbladen! En weer hamert die naam in zijn hoofd. Horic! Horic kan het gedaan hebben!

Met een uiterste krachtsinspanning herstelt de pachter zich. Hij gaat zijn gast voor naar de wapenkamer en peinzend bekijkt Eric de pijlen, welke Agir hem toont. Geen bijzonderheid ontsnapt hem, de aan drie kanten aangebrachte bevedering, de grijsgroene kleur van het windsel, alles neemt hij in zich op, terwijl Agir hem gespannen gadeslaat.

— En deze? vraagt Eric, terwijl hij wijst op een goed gevulde pijlkoker, die aan de muur hangt.

— Die zijn van Horic, is het antwoord en iets in de toon, waarop het gegeven wordt, doet Eric vragen:

— Horic? Dat is waar ook, ik heb hem nog niet gezien! Is hij er niet?

Die vraag overrompelt Agir. Zijn gelaat wordt vaalbleek en hij stottert:

— Nee... eh... Horic... eh... is gisteren weggegaan...

Een ogenblik is Eric verbaasd, doch dan flitst er een gedachte door zijn hoofd. Jelf is vermoord om hem het zwijgen op te leggen. En nadat hij hier geweest is! Waarom raakt Agir zo van streek, nadat Eric hem naar zijn broer gevraagd heeft? De Noorman weet, dat de verhouding tussen de beide broers nu niet bepaald goed is. Zou Jelf dan misschien getuige geweest zijn van een moord? En heeft de dader hem neergeschoten om te voorkomen, dat zijn vreselijke daad bekend zou worden? Dat zou alles verklaren!

Met een ruk keert hij zich om en terwijl hij een beschuldigende wijsvinger naar Agir uitstrekt, vraagt hij dreigend:

— **Waarom hebt gij Horic vermoord?**

Het is een schot in het duister. Want Eric heeft immers geen enkel bewijs? Dit is de enige manier voor hem om achter de waarheid te komen en gespannen wacht hij de uitwerking van zijn woorden af.

Doodsbleek is Agir achteruit geweken. Zijn gezicht is krampachtig verwrongen. Enkele ogenblikken heerst een doodse stilte in het donkere vertrek, doch dan brengt de pachter moeilijk uit:

— Dit gaat te ver, Heer Eric. Bij mijn zwaard, wanneer ge geen Koning waart! Doch dit geeft U nog niet het recht, mij van een dubbele moord te beschuldigen!

— Een dubbele moord? herhaalt Eric vragend, doch Agir heeft nu alle voorzichtigheid uit het oog verloren.

— Ja! schreeuwt hij. Of dacht ge soms, dat ik uw zinspelingen op Jelf niet begrepen heb?

Plotseling voelt Eric, dat hij op het goede spoor is. Agir weet dus, dat Jelf dood is! En hoe kan hij dat weten? Slechts op één manier... Maar Horic dan?

— Waar is uw broer heengegaan? vraagt de Noorman kort.

Agir haalt de schouders op.

— Ik weet het niet, zegt hij toonloos. Hij is gisteren weggereden. Wanneer ge het niet gelooft, vraag het dan aan de bedienden.

Hij klapt in de handen en een man, die meer het uiterlijk van een landarbeider dan van een bediende heeft, schuifelt angstig binnen.

— Wanneer hebt ge Heer Horic voor het laatst op de burcht gezien? vraagt Eric de man.

— Vanmorgen, Heer! is het antwoord.

Met een triomfantelijk lachje wendt Eric zich tot de pachter en vraagt:

— Wat hebt ge hierop te zeggen, Heer Agir?

— Vanmorgen? herhaalt Agir, terwijl hij vragend van de een naar de ander kijkt. Vanmorgen?

Doch Eric heeft zich reeds tot de bediende gewend en vraagt hem:

— Was Heer Agir toen ook op de burcht?

Onzeker zoekt de man de blik van zijn meester, terwijl hij antwoordt:

— Neen, Heer, Heer Agir is vanmorgen al vroeg uitgereden voor de jacht, waarvan hij zoëven teruggekeerd is!

Eric denkt snel na. Agir is dus de gehele ochtend weg geweest en toch had hij niet meer geschoten dan enkele patrijzen. Waarmee had hij dan de rest van de tijd zoek gebracht?

— Hoe was de verstandhouding tussen Heer Agir en Heer Horic? vraagt Eric de bediende.

Doch nu springt Agir overeind. Hij heeft iets van zijn zekerheid teruggekregen en zijn stem trilt van ingehouden woede, als hij Eric toevoegt:

— Dat zijn geen zaken, waarover mijn bedienden kunnen oordelen. Dergelijke dingen kunt ge mij beter zelf vragen, hoewel ik nog steeds niet begrijp, wat ge van mij wilt. De verstandhouding tussen Horic en mij is altijd goed geweest. Wij wonen bij elkander en gaan als goede vrienden met elkaar om.

Eric staat enkele ogenblikken peinzend voor zich uit te zien. Hij voelt, dat hij op deze manier niet verder komt. Hij heeft immers geen enkel bewijs.

Schouderophalend verwijdert hij zich. Wolf, die al die tijd niet van zijn zijde is geweken, volgt hem op de voet. Bijna heeft Eric de poort bereikt, die naar het binnenplein voert, als hij plotseling achter zich iemand hoort roepen:

— Heer! Heer!

Als Eric omkijkt, ziet hij dat de bediende, die hij daarnet ondervraagd heeft, hem gevolgd is en hem nu geheimzinnig wenkt. De Noorman blijft staan en voortdurend schichtig omkijkend nadert de man hem.

— Het is niet waar, Heer, wat Heer Agir U verteld heeft, fluistert hij gejaagd, terwijl hij een angstige blik over zijn schouder werpt.

— Heer Agir zei, dat hij en zijn broer goede vrienden waren, maar in werkelijkheid gaat er geen dag voorbij, dat zij geen ruzie hebben! Meer dan eens hebben zij samen gevochten en wanneer wij niet tussenbeide gekomen waren, zouden er allang verschrikkelijke dingen gebeurd zijn.

Nu de man eenmaal aan het spreken is, komt er geen eind aan zijn woorden. Hier heeft hij een prachtige gelegenheid om zijn hart uit te storten en de Noorman hoort hem belangstellend aan.

Uit het verhaal van de man blijkt, dat er op de burcht een gedrukte stemming heerst ten gevolge van de eeuwige ruzies tussen Horic en Agir. De enige, die er zich niets van aantrekt is Horic, die een vrolijk leventje schijnt te leiden en zich te buiten gaat aan de grofste uitspattingen.

Terwijl Eric de bediende, zonder dat deze het merkt, handig uithoort, schijnt Wolf genoeg van al dat gepraat te krijgen. Snuffelend verdwijnt hij in de richting van het binnenplein.

Eric heeft er niets van gemerkt. Aandachtig luistert hij, terwijl de bediende, met een blik van haat en minachting in zijn ogen, vertelt van de schanddaden van Horic.

Doch plotseling worden de beide mannen opgeschrikt door een woedend gegrom en een luid gejank, dat Eric onmiddellijk herkent. Dat moet Wolf zijn!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Zonder zich een ogenblik te bedenken, holt Eric naar het binnenplein van de burcht, waar een grote stofwolk onmiddellijk verraadt, wat er aan de hand is.

Wolf is zijn vijand van daarnet, de grote grijze jachthond van Agir, tegengekomen en op het eerste gezicht zijn de beide dieren elkaar naar de keel gevlogen. Grommend en bijtend wentelen zij om en om, terwijl de andere honden luid blaffend hun makker te hulp rennen. Het is een leven als een oordeel en het ziet er voor de grijze niet rooskleurig uit. Hij ligt op zijn rug en Wolf heeft zich in hem vastgebeten en rukt zijn slachtoffer fel heen en weer.

— Hier, Wolf! Af! schreeuwt Eric en terzelfdertijd verschijnt ook Agir, die, terwijl Wolf met tegenzin zijn prooi loslaat en naar Eric toesluipt, met een lange hondenzweep de rest van de dieren uit elkaar slaat.

Terwijl Eric toeziet, valt zijn blik op iets kleurigs, dat temidden van een hoop afval ligt. Onopvallend loopt hij er heen en bukt zich en op hetzelfde ogenblik krijgt hij een schok van verrassing. Zijn vermoedens zijn juist geweest. Hij heeft zich dus toch niet vergist. En thans heeft hij het bewijs in handen. Peinzend staart hij naar de afgebroken pijlschacht, die daar, achteloos weggeworpen, te midden van de afval ligt. De bevedering is aan drie kanten aangebracht en het windsel heeft een grijsgroene kleur... dezelfde als die van Agir's pijlen...

Bliksemsnel heeft Eric zich gebukt en de gebroken pijlschacht opgeraapt en wanneer Agir de vechtende honden uit elkaar heeft gedreven en langs hem heen wil gaan houdt hij de verschrikte pachter het noodlottige bewijsstuk voor en zegt dreigend :

— Wilt ge thans nog ontkennen, Heer Agir ?

Als vastgenageld blijft Agir staan. Er komt een blik van afgrijzen en ontzetting in zijn ogen, doch de Noorman gunt hem geen tijd en spreekt streng :

— Wilt ge thans nog ontkennen, dat ge uw broer om het leven hebt gebracht ? En dat ge Jelf, die toevallig getuige was van uw verschrikkelijke daad, op wreedaardige wijze vermoord hebt om hem het zwijgen op te leggen ? Dat ge de schacht van uw pijl hebt afgebroken, om ieder spoor, dat in uw richting kon leiden, te vernietigen ? Doch dan hadt ge het stuk niet achteloos moeten wegwerpen, Heer Agir ! Dan hadt ge u er op een handiger manier van moeten ontdoen, zoals ge klaarblijkelijk ook met het lichaam van die arme Horic hebt gedaan. Beken gerust, Heer Agir ! Uw spel is uit ! En ge zult uw gerechte straf niet ontgaan !

Doodsbleek heeft Agir geluisterd, maar allengs heeft de ontzetting in zijn blik plaats gemaakt voor woede, een blinde, onbeheerste woede en nog voordat Eric geheel heeft uitgesproken, heeft Agir met een bliksemsnelle beweging zijn zwaard getrokken.

— Genoeg ! schreeuwt hij, terwijl hij op de Noorman toestormt. Voor die belediging zult gij boeten !

Met opgeheven zwaard stormt Agir op de Noorman toe, doch Eric is vlugger. Met een bliksemsnelle beweging flitst zijn zwaard uit de schede, juist op tijd om Agir's houw behendig af te weren.

Fel klinkt het geluid van staal op staal. Agir is door het dolle heen en hij dringt onstuimig op, doch de Noorman verliest geen ogenblik zijn koelbloedigheid. Met een verbluffende zekerheid weet hij de slagen af te weren en bij de eerste uitval, die hij doet wordt Agir zo onverwacht teruggedrongen, dat hij zijn evenwicht verliest en struikelt.

Op het wapengekletter zijn van alle kanten mannen toegesneld. Donker en dreigend volgen zij in doodse stilte de loop van het gevecht.

Hulpeloos ligt Agir op de grond, doch zijn ridderlijkheid verbiedt Eric, hiervan gebruik te maken. De man moge dan een moordenaar zijn, maar Eric wil het recht niet in eigen handen nemen, zonder dat hij met zijn raadslieden overlegd heeft. Gespannen wacht hij, wat zijn tegenstander zal doen.

Zijn val schijnt Agir echter zijn bezinning terug te doen krijgen. Moeizaam strompelt hij overeind. Zijn vechtlust schijnt geheel verdwenen te zijn en wanneer het tot hem doordringt, dat hij de hand tegen zijn Koning heeft opgeheven, mompelt hij :

— Vergeef mij, Heer, doch ik was mijzelf niet langer meester. Ik heb slechts mijn broer willen redden, doch ik zweer u, dat ik niemand vermoord heb.

Langzamerhand herstelt Agir zich en zijn stem klinkt vaster, als hij verder gaat :

— Ik heb er misschien verkeerd aan gedaan, u niet onmiddellijk de waarheid te vertellen, doch zowaar als ik hier voor u sta, ik heb geen moord op mijn geweten en wat ik deed, heb ik slechts gedaan om mijn broer te helpen. Hij is een driftig en opvliegend mens en toen ik gisterenochtend het lijk van die arme Jelf vond, dacht ik, dat Horic...

Agir's stem stokt en Eric valt hem in rede :

— Maar waarom zou Horic Jelf gedood moeten hebben ?

— Om de schattingen, antwoordt Agir, terwijl hij tevergeefs tracht zijn schaamte te verbergen. Horic tracht mij er steeds van te weerhouden, u de schattingen af te dragen, omdat... eh... hij heeft veel geld nodig. Toen Jelf gisteren zijn penningen kwam brengen, kregen wij opnieuw ruzie daarover en ik gelastte Jelf, vandaag naar de Koningsburcht te gaan om zijn schatting rechtstreeks aan u af te dragen. Kort na Jelf's vertrek is ook Horic uitgereden en ik zweer u, dat ik hem na die tijd niet meer gezien heb !

— Zo is het gegaan, Heer ! mengt zich nu een van de andere bedienden in het gesprek. Nieuwsgierig zijn zij naderbij gekomen en verscheidene van hen knikken bevestigend bij het verhaal van hun heer.

— Maar die gebroken pijl dan ? vraagt Eric peinzend. Hoe verklaart ge die ?

En als Agir de schouders ophaalt, gaat hij verder :

— Wij zullen samen naar de Koningsburcht rijden, opdat ook mijn raadslieden uw verhaal kunnen horen. Mogelijk spreekt ge de waarheid, doch er zijn nog te veel vragen, waarop ge het antwoord schuldig blijft !

Nadat Eric aldus beslist heeft, laat men geen tijd verloren gaan. Agir heeft onmiddellijk toegestemd en nadat men zijn paard heeft gezadeld, verlaten de beide mannen korte tijd later de hoeve om zich naar de Koningsburcht te begeven.

Zwijgend rijden zij door het bos, terwijl Wolf vrolijk voor hen uit draaft. Eric's gedachten zijn minder vrolijk. Voortdurend houden zij zich met het raadsel van Jelf's dood bezig. Kan het werkelijk zijn dat hij Agir vals beschuldigd heeft? Maar waar is Horic dan gebleven en hoe valt dan te verklaren, dat de arme boer gedood is door een van Agir's pijlen. Tersluiks kijkt Eric naar de man naast hem, doch ook Agir is in gedachten verzonken en houdt de blik strak voor zich uit gericht.

Zo rijden zij verder en Eric heeft juist uitgerekend, dat het waarschijnlijk reeds donker zal zijn, voor zij de Koningsburcht bereikt zullen hebben, wanneer hem plotseling het vreemde gedrag van Wolf opvalt.

De hond heeft al die tijd op een sukkeldrafje voor hem uitgedraafd, maar nu is hij plotseling blijven staan. Snuffelend steekt hij zijn neus in de lucht, zijn nekharen gaan overeind staan en hij gromt zachtjes, en ineens gaat hij er met een vaart vandoor.

— Wat heeft Wolf nu weer gevonden? flitst het door Eric's hoofd, terwijl hij zijn hond verbaasd nakijkt.

Zachtjes grommend snelt Wolf in de richting van een dichtbegroeide plek langs de kant van de weg. Onmiddellijk heeft Eric gezien, dat het iets bijzonders moet zijn, dat de aandacht van het dier heeft getrokken. Op een konijn of een ander klein stuk wild zou het heel anders reageren.

Snel laat de Noorman zich uit het zadel glijden en met een kort gebaar beduidt hij Agir, hem te volgen. Behoedzaam sluipen zij achter de hond aan. Het grommen van Wolf wordt luider en plotseling blijft hij luid blaffend staan. Vlakbij hem duikt uit het hoge gras het hoofd van een man op.

Geschrokken deinst Agir achteruit.

— Horic ! mompelt hij en ook Eric herkent op hetzelfde ogenblik de broer van de pachter.

— Roep die hond terug ! schreeuwt Horic woedend, terwijl hij overeind krabbelt. Of ik steek hem een mes tussen zijn ribben !

Maar dan herkent hij op zijn beurt de beide mannen. Een ogenblik blijft hij geschrokken staan.

— Wolf, kom hier ! beveelt Eric, en met merkbare tegenzin trekt de hond zich grommend terug, terwijl hij de man geen ogenblik uit het oog verliest.

Horic heeft zich inmiddels hersteld. Er komt een gemene grijns op zijn gezicht.

— Heer Koning ! Welk een onverwachte eer ! zegt hij, terwijl hij nader treedt, en dan, op Agir wijzend, gaat hij verder :

— Het verbaast mij echter, u in het gezelschap van een moordenaar te zien.

— Wat! schreeuwt Agir, buiten zichzelf van woede. Gemene bedrieger. Gij zijt het, die Jelf hebt neergeschoten. Heb ik daarom getracht u te beschermen?

Doch Horic schijnt niet het minst onder de indruk van de woede van zijn broer te komen. Hij barst los in een stortvloed van de gemeenste verwensingen en een ogenblik schijnen de mannen geheel vergeten te zijn, dat er nog een derde bij hen is.

Zwijgend hoort Eric toe, hoe de broers elkaar wederzijds beschuldigen en langzamerhand wint de overtuiging bij hem veld, dat Agir de waarheid heeft gesproken en dat Horic de schuldige moet zijn. En plotseling herinnert hij zich de verklaring van de bediende, dat Horic nog een keer op de hoeve is geweest, toen Agir op jacht was. Een gevoel van afkeer en verontwaardiging welt in hem op.

Zou het kunnen, dat iemand tot zoiets laaghartigs in staat is? Zou het mogelijk zijn, dat Horic met opzet een pijl van Agir heeft gebruikt en de afgebroken schacht daar heeft neergeworpen om de verdenking op zijn broer te schuiven?

— Zwijg! dondert hij plotseling tot Horic. Gij gaat beiden mee naar de Koningsburcht. Daar zullen wij deze zaak tot klaarheid brengen en zien, wie van u beiden de moordenaar is!

Doch bliksemsnel is Horic achteruit gesprongen. « Nooit! » brult hij en voor dat Eric beseft, wat de man van plan is, heeft deze een pijl op zijn boog gelegd...

Eric heeft niet eens de tijd om zijn zwaard te trekken. Horic spant de pees en zoevend schiet de pijl door de lucht, recht op de Noorman af. Doch even snel heeft Eric het gevaar gezien en een onderdeel van een seconde eerder, laat hij zich zijdelings op de grond vallen, zodat het dodelijke wapen rakelings over zijn hoofd scheert.

Ook Agir is verschrikt opzij gesprongen. Op hetzelfde ogenblik rent Horic weg. Met één oogopslag heeft hij de paarden van Eric en Agir gezien, die daar vlakbij aan een boom staan gebonden. Het kost Horic slechts een ogenblik om de teugels van een paard los te maken. Hij slingert zich in het zadel en draaft weg, terwijl Eric en Agir nog overeind krabbelen.

Doch Wolf heeft de schurk geen ogenblik uit het oog verloren en luid blaffend zet hij de vluchteling na.

Dit alles heeft zich afgespeeld in enkele seconden, doch deze tijd is voor Eric voldoende om thans met zekerheid te weten, wie Jelf's moordenaar is. Hij springt op en terwijl Agir de vluchteling wezenloos nastaart, roept hij:

— Hij mag niet ontkomen! Anders zal er niemand meer veilig voor hem zijn!

Hoe snel Eric ook is, voordat hij zijn paard bereikt heeft en zich in het zadel heeft geslingerd, heeft Horic reeds een aanzienlijke voorsprong gekregen. Hij is de open vlakte opgedraafd en Eric ziet duidelijk hoe hij het paard ranselt, waar hij het maar kan raken om het tot grotere spoed aan te zetten.

Luid blaffend rent Wolf er achteraan en hoewel hij langzaam maar zeker wint, kan het toch nog geruime tijd duren, eer hij het paard heeft ingehaald.

Terwijl zijn hersens koortsachtig werken, jaagt Eric de schurk achterna. Het is waar, wat hij Agir heeft toegeroepen. Wanneer deze man ontkomt, zal er niemand in de streek meer veilig zijn. Naar zijn huis kan Horic niet meer terugkeren. Als een vogelvrij verklaarde zal hij moeten rondzwerven en leven van roof en diefstal. En wie eenmaal een moord gepleegd heeft, zal niet voor een tweede terug deinzen...

De hoeven van de hengst slaan een wilde roffel over de vlakte. Er is nog nooit een paard geweest, dat het tegen hem heeft kunnen opnemen. Eric wint zienderogen op de vluchteling. Nu is hij reeds zover, dat hij de man kan toeschreeuwen.

— Halt! dondert zijn stem boven het gestamp van de paardenhoeven uit. Halt! Doch de vluchteling raast verder zonder zich ook maar een ogenblik aan het bevel te storen. Er blijft Eric slechts één ding over.

In volle galop legt hij een pijl op zijn boog, mikt zorgvuldig en suizend flitst het dodelijke wapen weg. Op hetzelfde ogenblik hoort hij een kreet... het paard van de vluchteling steigert wild en met een zwaai vliegt Horic uit het zadel.

Onbeweeglijk blijft Horic liggen. Eric's pijl heeft hem precies tussen de schouderbladen getroffen. Somber gestemd blijft de Noorman wachten tot Agir hen heeft ingehaald. De gedachte, dat hij een mens heeft moeten doden, ook al was de man een moordenaar, bedrukt Eric en slechts de gedachte, dat hij daardoor wellicht anderen gered heeft, kan deze daad in zijn ogen rechtvaardigen.

Zwijgend laat Agir zich naast zijn broer op de knieën vallen, terwijl de tranen langzaam in zijn baard druipen. Kreunend wendt de stervende het hoofd naar hem toe.

— Vergeef mij ! steunt hij zachtjes en dan : Koning... Eric...

Als Eric naderbij komt, richt Horic zich met een uiterste krachtsinspanning half op.

— Vergiffenis ! herhaalt hij nog eens zwakjes en stamelend voegt hij er aan toe :

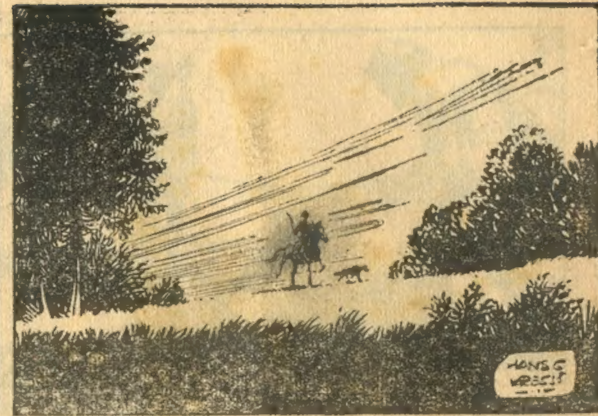
— Niet Agir... ik... doodde Jelf... pijl op mestvaalt... Agir onschuldig... vergeef mij...

Dan valt zijn hoofd achterover.

Eric kijkt op in het bleke, vertrokken gezicht van Agir en ook hij mompelt zachtjes : Vergeef mij...

— Vergeef mij, dat ik u vals beschuldigd heb, spreekt Eric ernstig. Ge begrijpt toch, dat het onvermijdelijk was. Die afgebroken pijl...

Agir knikt.

— Laat ons er liever niet meer over praten, antwoordt hij. Het is ook mijn schuld. Wanneer ik van het begin af aan open kaart met u gespeeld had, was alles misschien anders gelopen.

— En ook hoop ik, dat ge geen wrok tegen mij zult blijven koesteren, omdat ik uw broer gedood heb, vervolgt Eric. Ge weet, dat mij geen andere keuze overbleef.

Zwijgend buigt Agir het hoofd.

— Ik zal hem thuisbrengen, mompelt hij.

Nog lang staart Eric hem na als hij eindelijk wegrijdt, de roerloze gestalte van zijn broeder voor zich in het zadel. Stapvoets rijdt hij over de vlakte, terug naar de hoeve.

Pas wanneer zij nog slechts als een stip aan de einder te zien zijn, wendt Eric de teugel om zelf ook naar huis terug te keren.

Langzaam valt de schemering, doch straks zullen de lichten van de Koningsburcht hem de weg wijzen.

Kwispelend gaat Wolf naast hem.

EINDE

Drukkerij : Uitgeverij J. HOSTE n. v., Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL

Bestuurder : A. MAERTENS, Alex Markelbachstraat 26, SCHAARBEEK